

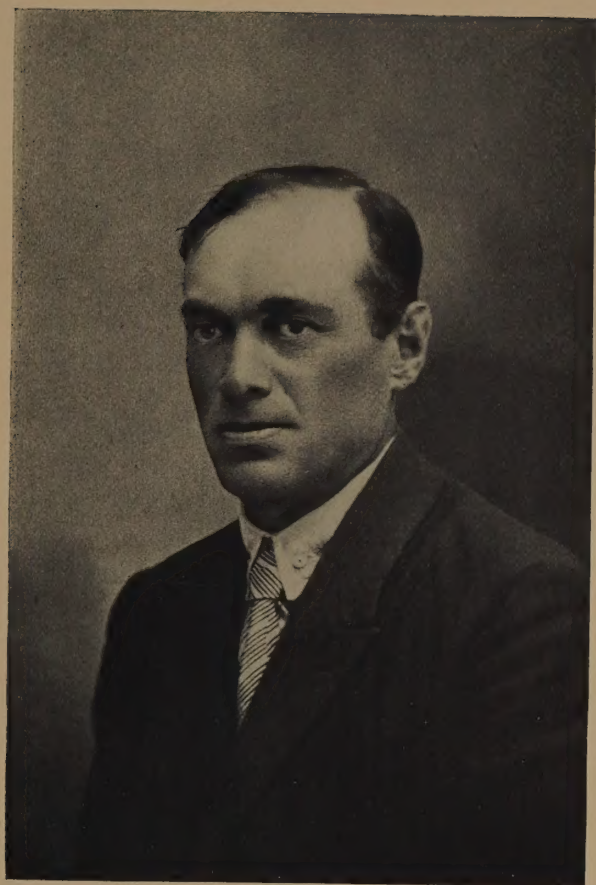
החורבן והיהדות
שעריים

D05356093V

Duke University Libraries

J. H.

יהודה קרני

שערים

הוצאת "דביר" ירושלים-ברלין

תרס"ג

Copyright 1923 by the Dwir-Verlagsg. m. b. H.
Berlin-Wilmersdorf

Buchdruckerei Felix Wolf G. m. b. H.
Berlin S 14

השירים המכונסים בספר זה, והם החלק הגדול משירי של תקופת 1907—1922, רבם נכתבו עם גליות, גלות העם וגלויות, שנצטרפו בי גלות אחת; ומעומם, עשרים ושישה, השירים האחרונים, — בארץ ישראל.

מאז חזיתי: מי שהוא עומד ללכת ומי שהוא — לבוא. זה וזה דמותם היתה ברורה. שטן מאחרי וכרוב מלפני. אלה היו הגלות והנאולה.

אבל הדרך מזו לזו היתה נתונה בחשך. תמיד שאל חלב: אי הדרך אל מולדתי? — ואצפה לגם.

ויש שזעמתי אף קללתי. האם יש לבחר במלים בשעה שפי התחום פתוח? אולם כבר בקשתי על הסליחה גם מאלהי העם.

ומשעמדה רגלי על אדמת המולדת — זאת היא תפלתי: התם, אלהי, גליותי ובשרתני הבשורה האחת, השלמה, הגואלת.

תל אביב, תשעה באב תרפ"ב.

י. ק.

ני שְׁעָרִים לְמַרְקָלִין
מִזָּה וּמִזָּה.

וְהָאֵתֶד הוּא שְׁעַר הַדְּמָעוֹת,
וְשְׁעַר הַשְּׂמֵחוֹת יִקְרָא לְשׁוֹנִי.
וּבְשָׂמִי דְרָכִים נִכְנָסְנוּ,
אֲנִי בְּדֶרֶךְ הַדְּמָעוֹת
וְאַתָּה בְּזוֹ שֶׁל הַשְּׂמֵחוֹת.

וְהַמַּרְקָלִין אֵלֶיךָ וְהַדְּמָדוּמִים תּוֹסְסִים בּוֹ,
הַזְרִיחוֹת עִם הַשְּׂקִיעוֹת,
וְהוּא צָר, וְאֵיךְ לֹא נִפְגַּשׁ —
נִפְגַּשׁ,

אֵד לֹא הִשְׁתַּחֲנוּ זֶה בְּזֶה,
וּבִקְרָנוּ —

אַתָּה אֶצִּילְתָּ עָלַי מִשְׁשׁוֹנֶךָ
וְאֲנִי עָלֶיךָ — מִעֲצָבוֹנִי;
וְנִסְרַדְנוּ מִתּוֹךְ שְׂתִיקָה,
וּבְשָׂמִי דְרָכִים נִצָּאנוּ.
שְׁנֵי שְׁעָרִים לְמַרְקָלִין.

אם תשאלי: הלא: מה אתה מבקש?

ואמרת: מולדת.

ואם תשאלי: לאן אתה הולך?

ותחשיתי.

מולדת קרקע אני מבקש לבת רגלי הנלאה ומולדת-רוח לרוחי הנולה,
וכל שאני מבקשן אני מתרחק מעמן, וכל שנשתי יוצאת אליהן נשתי
מוצאת מתוכן.

הראית סני אליה?

אף אני לא ראיתיו. לא יראהו האדם, וכי יראהו — ואבר ממנו.

את מולדתי אני מבקש, ואני הולך מארצי וממולדתי.

היית לי במולדת, במקדש שבמולדת, בקרשי הקדשים

שבמקדש המולדת.

אך הנה בא הצר ונקחך שבי ויוליכוך מעמד ומארצך ומעמי. גתרוקן

הארון ואצל גר בתוכו, וקרן לגשמתך.

אולם עוד מרחוק אשמע תרפת הצר וגדוסיו ותעלוליו.

מה אעשה?

אלה אחריו בשביה ואקונן, כי גלותך — גלותי.

שֵׁשׁ הַלֶּבֶן, הַשֵּׁשׁ הַלֶּבֶן
אֶבֶר נְחֹשֶׁה מִמּוֹלִי;
אֵךְ כֵּחַ הַיּוֹצֵרָה בְּנֶפֶשׁ עֵדֶן
רַק כֵּחַ הַיּוֹלֵל.

וְחֶרֶט לֹא עָלָה בְּשֵׁשׁ עֵדֶן;
בְּשֵׁשׁ הַחֹלֶם;
כֵּךְ מְחַכֶּה הַחֶמֶד לַיּוֹצֵר כִּי יָבוֹא,
וּלְפִיטָן — הָעוֹלָם.

לִי נָתַן הַיּוֹצֵר הַזֶּה וְחֶרֶט,
אֵךְ טָרָם נִמְשַׁחְתִּי;
אֵךְ אֶעֱלֶה לְדוֹכֵן, אֵךְ אֶקְדִּישׁ אֶת-שֵׁשִׁי
אִם אֶקְטֵן מִמְּלֹאכֶתִי?

וּשְׁפָתִי עוֹד טְמֵאוֹת וַיְמִי עוֹד חֲלִין,
לֹא מִקְרָא וְחֶדֶשׁ;
וְאֵךְ זֶה אֲשַׁרְטֵט בְּשֵׁשׁ שְׂרָטוּטִים
שֶׁל דְּמִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ?...

רָגַב גְּלוּם אָנִי. חֲמַר קָדְמוֹן בְּלִי.
הַיּוֹם נִתְגַּלְגַּלָּה נִשְׁמָתִי לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ;
אֵל גְּלָמִי עוֹלְמוֹתַי תָּרַד שָׁמַע הַדּוֹד
וַיִּחְרַד בֵּית הַיּוֹצֵר הַחֲמַר הַהוּיָלִי.

אָתָּה, הַלְשָׂה צִוְרוֹת בְּדוֹמָמִים וְגְלוּמִים;
עוֹלָם לָךְ מִתְחַנֵּן מִתּוֹךְ הַתְּדַמָּת רָגְבִים;
בְּהִנָּה סִיד וְקִלְפֵי שֶׁמֶשׁ וְכוֹכָבִים.
וּמִרְגֵּב לְבִי רָצַח צִיץ עֲלוּמִים.

כ דנת זיונית עדנתך
וריקה לי מעלה שמך;
כי עדנת עלומי וריקם
באוני ממך, רק ממך.

ושבעת כל-חן וכל נעם
עלית בצניעותך ותיף;
וכלבי נתגלו נצנים,
ביושנים פפעמוני היום.

עדנת זיונית עדנתך
ודמות הזיונית לך דמות;
מצוף פפעמונך שאבתי
לבקרים את צניעות החרוז.

סף החבצלת אהבתי
כמוך היא גאיונה ולבנה;
ידעתי: אצילות מתנוד
בגבעול הפרח נתנה.

גביעיה עוד טרם נפתחו;
ובקר בא אל אפי הבשם;
ובקר הממוני הריחות
ונשב חלומך הקוסם.

אף החבצלת אהבתי
כמוך היא לבנה, גאיונה;
אין זאת, מצוה שפתותיך
הוצק בה נעם ששונה.

רש מלכה בפנים של האולם
עם שכיות ..

כל-חמדה בתוכו, ומעקה יוצא ממנו וסלם —
שלבותיו הוקב עד ארץ מגיעות.
ובכל-קרן זוית

משפטים אקרדים
רכרכים, ועד אשר תפן השמש מערבית
משעת תפלת שחרית — עולים בסלם ויורדים
בני מלכים צעירים
ואומרים

תשבחות ושירים.
ויורדים וסוגרים את-שער הבית ושומרים
של פתחו עד בקר.

ודנה בשעת בין השמשות אם יבא אורח, שבמה
בשנים הוא נזהר עד הנה ומוקיר
את-רגליו מבא האולמה.
וען אין שירה בפיו ודל הוא וענו,
וראה: ונעולים השערים
ומאחרי הבית ולפניו

וְבַהֲתַקְדֵּשׁ הָעֶלָם אֶת־פָּנַי וַיְחַדְתִּי לְשֹׁחַר
וּבִגְנָעוֹ בְּכַפּוֹת הַמִּנְעוּל שֶׁל שַׁעַר הַבֹּת —
אִזְ נִהְפֹךְ הָעֶלָם לְאַחֵר.
כִּי קָרַן אֹר פָּנָיו, וַתִּפְלֶה חֲשָׁאִית
עִם שִׁפְתָּיו
הִתְהַוָּה, וּבְקֶרֶע הַכֹּהֵן בָּבוֹאוֹ לִפְנֵים מִן הַקִּלְעִים
עֲשׂוֹת עֲבוֹדָתוֹ.
בְּךָ בָּרַע הָעֶלָם עֲצוּב הַעֲיֻנוֹם,
וּבְךָ הָיָה אוֹמֵר:
חֲנִנִי בְּחֶרֶן מִקְרָנִי נִצְחִים.
וַיָּקָם מִבְּרַע עִם שְׁקִיעַת הַיּוֹם, כִּשְׁשׁוֹמֵר
הַבֵּית נִצְטָוָה עַל סְגִירַת הַפִּתְחִים.
וַיִּרְגָּעִים עוֹד רָעַד הַהִיכָל מֹל עֵינֵי הַנֶּעֱר
בַּעֲצָתוֹ:
וְעַד אֹר הַיּוֹם לֹא נִסְתַּלְקוּ הָאֹר וְהַנֶּעֱר
מִבֵּיתוֹ.

מִוֹת קָדְשִׁי:

לְזַכֶּרְךָ בְּלִבִּי אֲנִי גּוֹפֵל אֶפְסִים
וְשׁוֹב עַל תַּלְמִלִּי

מִפְּקִים וְיִזְדְּרִים קִרְנִים מְאֹרֶךְ;

הֵן רַבִּים בְּיָמִים וְרַבִּים בְּלִילוֹת

כִּי נִפְקַד חֲזוֹנְךָ

וְסוֹד הַנִּזְתָּךְ מִמֶּנִּי כִּי נִפְקַד.

וַיַּחְתַּל בְּאֵד בְּלִתִּי שְׁקוּף הַשְּׂבִיל, וַיִּבְרָא אֶהְלֶךְ.

כִּמּוֹ אֲשֶׁר הִחְתַּל בְּאֵדִי הַסַּפְּקוֹת

הַנֶּתִּיב, הַעוֹלָה לְהִיבֵל נִשְׁמָתִי.

— אֵלֵּי לִי, אִם בִּכְתָבִי הַקָּדֵשׁ זָמַן רַב לֹא קָרָאתִי.

וַיְמִי יִלְמְדֵנִי וְאֶקְרָא?

וַיְמִי אֲשֶׁר יִלְחֹשׁ עַל לִבִּי הַחֹלָה — וַיָּחֶם.

וַיְמִי אֲשֶׁר וַרְצָה וַיִּזְדַּךְ אֶת־מִסְתָּן אֶהְלִי?

לְבַתְּךָ מֵאִתִּי — דּוּמְיָה, וְשׁוֹבֶךָ — דּוּמְיָה.

וּבַעֲדֵי מָרָם שׁוֹבֶכָה אֶת־צַעְדֵּי אִשְׁךָ הָאֲזֻגָתִי

מִעֵבֶר לְאַרְבַּע אֲמוּנוֹתִי.

וְאִךְ וּבִמָּה אֲנִי יָכוֹל לְעִבְדְּךָ —

וְאֲנִי כִּבְרִי שְׂכַחְתִּי צְרוּפִים רְאוּשׁוֹנִים לְשִׁמְךָ, אֲשֶׁר אֶקְרָא.

וְהִנֵּה שׁוֹב טָלְלִי אוֹרֶךְ מְרִיעִים עַל רֹאשִׁי.
וּבִמְעַמְסִים שׁוֹב מִמֶּר דְּבַר-קֹדֶה, לֹא יִדְעָתִי אֲכַנּוּ.
אֵךְ אֲדַע, כִּי אַחֵר לֹא תֵּאָחֵר הַתְּפִלָּה מִבֵּא
וְלֹא תִתְמַקְּמָהּ.

וְרֹאִי: כָּבֶד מִתְנַלְנָלָה דְּמַעָּה מַעֲיָנִי
וְנוֹפֵלָה לְרִגְלָךְ.
דְּמוֹת קֹדֶשִׁי.

סָתָה הָיָא מִלְאָכֵי לְבָן־הַכְּנָפִים.
אֶתְחַנֵּן אֵלֶיךָ:

עִם עָרֵב אֶהְיֶה נָא בָּאִי וּפְרִשִׁי
עָלַי אֶת־כַּפְּיךָ.

וּסְפֹר הַתַּפְּלוֹת בְּכַנְפֶּיךָ הַבִּיֹּאִי.
עַל רֹאשִׁי פִלְלִי:
"רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, נָא הַשְׂרֵה חֲסָדִים
עַל לִילִי וְלִילֶיךָ."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, נָא צוּ מְנוּחָה שְׁלֵמָה
לְנַפְשׁוֹת הַמַּחְבוּתִּים;
וְיִקְדֵּשׁ הָאֵהָל בְּמַגַּע הַחֲלוּמוֹת
וּבְסוֹד רוּחוֹת יַדְקוֹת.

תִּתְקַבֵּל תַּפְּלָתִי, הַשְׁהוֹרָה מְרַחֲמִים
וְזָכָה מִשְׁמָן;
וְאַתָּה, שְׂכִינַת־לִילְךָ, תִּשְׁנֶנּוּ בְּנִשְׁקָה.
וְאִמְרִי נָא: אָמֵן."

תפלה קמנה תפלה זכה
שובי נא אלי;

עם הסיסתך שוב מפכה
אלהות עלי.

דמעה קמנה דמעה צלולה
רדי מעיני שוב;

דרך כורך נפשי בלה
תמהר מחר כרוב.

דמות הפךש דמות הנעורים
שוב הראי לי;

נפשי תחג חג הנעורים
חג התחדשות בי.

וְנוֹמְרִים כְּרוּעֵי-כַרְךָ
לִפְנֵי סֵף הַדְּבִיר;
אֲנִי שׁוֹפְכִים אֶת-לִבִּנו
אוֹמְרִים דְּבַרִּי שִׁיר.

וְהַנְרוֹת הַזֵּהִם רַחֲמִים,
נוֹטְפִים אוֹר חַיִּי;
כָּל-הָעוֹלָם דָּם מִשְׁתַּחֲוֶה,
שִׁירַת אוֹר בְּפִיו.

וְהַשֵּׁן תִּלְאָה לַחַזוֹת
אֲרוֹן, כְּרוֹב וָנֶר;
אֲנִי חַיִּים שְׁנַת אֲרָכָה,
לֹא, — לִבִּנו עֵר.

וְהַדְּבָרִים כֹּה יִגְעִים,
דִּלָּה שְׁפַת הַפֶּה
מִהִבֵּעַ אֶת-שִׁבְחֶךָ;
בְּרַגַע קְדוֹשׁ נֶה.

מה שלבי חסר תוכו
את מלאתי נתיני;
מה שרוחני הקנה דורות —
אמרה שפתך אתי.

אהי מי פלל אל הפלא.
בקש את־האות;
אהי מה־טובי חיי נצח.
רגע קט היות.

לא. לא יתם החציון.
אולי יש לו סוף?
ברוך יוצר גדל־המים.
גדול, נהדר, טוב.

ברוך רוקם על שמינו
פלא אות נסוד;
אנו חיים הוד העשר
צער שבהוד.

אנו לובשים צורת ברוכים.
פושטים מלבוש גוי;
כך מנצחים את־הנגון
תוך אמונת לב.

רָגְשִׁי נִצַּח עָפִים, דָּאִים,
רָצוּא, בֹּא וְשׁוּב;
לָנוּ אֱלִים שְׁלָמוּ חֹבֶם —
אֵיךְ נִשְׁלֵם חֹב?

אָנוּ עוֹמְדִים בְּרוֹשֵׁי-בֶרֶךְ
לִפְנֵי סֵף הַדְּבִיר;
וְהַשִּׁירָה מָרָם מָה —
מָרָם תָּם הַשִּׁיר.

הַנֶּפֶץ מְהוֹרֶת הַלֵּב, הַנֶּפֶץ זֶכֶת הַדָּם —
עָלִי הַתְּפִלָּה;

לֵךְ עוֹד נְהוּר הַשְּׂבִיל לְאַלְהוּת וְגַם
אֶל יְשַׁעְרֵי אֱלֹהִים.

הִנֵּה יוֹם וְגַם פִּי יָדַע שִׁיחַ נְסוּד
וְאֵף הַתְּפִלָּה בְּלִחַשׁ;
אֵךְ לֹא אֶרְךָ הַיּוֹם וְלֹא נוֹתֵר בִּי עוֹד
אֵף מֵאֵלֶּה וּבַחֲשׁוֹ.

הַנֶּפֶץ זֶכֶת הַלֵּב, הַנֶּפֶץ מְהוֹרֶת הַגּוּף,
לֵבָד — דְּבִיר מֵאוֹיִים;
קוֹמִי קוֹמִי בַּלַּיִל וְהַתְּדַפְּקִי בְּכָרוֹב
עָלִי יְשַׁעְרֵי שָׁמַיִם.

דַּפְקִי דוֹמָם בַּחֲלוֹן אוֹ בַּדֶּלֶת הַקִּיר,
עֲמִדִי עֲמִדִי וּשְׁמְרִי;
וְאִם תִּשְׁמָעִי סוֹד, רַחֵשׁ הַחֲנֻה אוֹ יִשִּׁיר —
אֵף אֶת פִּתְחוֹ וְאֶמְרִי:

אֲדֹנָי, אֲדֹנָי, בְּנֹפִי בָּאתִי הַלּוֹם
הַטָּה אֶן שׁוֹמֵעַת;
נֶפֶשׁ דָּלָה שֵׁם יֵשׁ וְהוּא שְׂכוּלַת הַלּוֹם
וְעִנְיָה מִדַּעַת.

וְאִם יִשְׁמַע הָאֵל וְיַחֲיֵי מִעַם
וְיֵצֵו קֶרֶן אוֹרָה;
חֲרַשׁ שׁוֹבֵי אֱלִי, לַחֲשִׁי זֹאת לִי בִלְאֻמִּי,
פֶּן תִּמְיִתֵנִי הַבְּשׂוּרָה.

וְאִם לֹא יִשְׁמַע הָאֵל וְשָׁבַת כְּמוֹ שְׁבֹאת
וְאֲנִי נֶאֱסַף בְּרִישִׁי —
כְּבִשִׁי דְמוֹתֶךָ בְּקָרִי, מֵאֲלֵי אֲבִין הָרִז
וּכְמוֹנֵי הַחֲרִישִׁי.

וְדַעְתִּי רַגְעִי אֲשֶׁר סְפוּרִים.
דְּמוּתְךָ חִסְפָּה עַל אֶהְלִי;
סֶמֶל טְהוֹרַת הַנְּעוּרִים.
כְּרוּב מְסוּכָךְ יֵשֶׁל גּוֹרְלִי.

הִיָּה בְּקֶרֶךְ אֶחָד בְּהוֹר
בָּאֵת — וּבְשׁוֹרֶת גִּיל עַל שְׁפָתְךָ;
לְקִרְאָת בְּשׁוֹרֶת מִלֶּאךָ עֲשִׂיר
נִקְדָּשׁ לְבִי וַיִּפְתַּח.

וְאֵת כָּל שְׁהוּהָ טְמִיר.
כָּל הַצִּפּוֹן בְּבֵית גִּנֹּז
לְבִי גָלָה לָךְ וְאָמַר —
וַיִּגְלוּ רִצִּי רִצִּי.

תּוֹר הַנְּעוּרִים, תּוֹר הַזָּהָב
חֶלֶף לוֹ בְּאֵן נְחוּמִים;
לְבִי יָדַע אֲזִי כִי אָהֵב,
נִפְשִׁי רַחֲצָה בְּעִלּוּמִים.

מתוך כך דלכת מאתני
נעול נשאר לי לבקד;
עגום אלק לי לאמי
ואבדוש שבילי נוד...

בא יום ועזבת את-משכני.
וְיִשְׂרָאֵל עָלַי רַק זָכוֹנָךְ;
וּקְרָאתִי — וְאַף לֹא אֶעֱנֶה.
וְדַלְכָתִי בְּדֶרֶךְ עֲצֻבוֹנָךְ.

דִּימְנָה תֵּצֵאתִי לַקְּרֹאתֶךָ.
דִּימְנָה אֶלְוֶךָ לְשֹׁדֶה;
אֶנְדָּה הָיִית מִתְחַלֶּתֶה.
וּבְסוֹפֶךָ — הִנֵּה לִי אֶנְדָּה.

כֶּךָ יִלְךְ וְיִכְבֶּה אֹזֶר יוֹמִי
בְּזֵוִית שְׁלִי הַנְּשֻׁכָּת;
בְּאַחַת הַתְּהִנָּה חִלּוּמִי
וְיֵצֵא חִלּוּמִי בְּאַחַת.

את, הָרְחוּקָה, הַעֲצוּבָה,
בְּאֵי, רְאִי:

שִׁנִּי, כְּבִתְדִי, וְתַפְלָנִי
שִׁפְתוֹת פִּי.

תִּקְוָה פְּרֻחָה, תִּקְוָה קְמָלָה
בּוֹ בָּיִם;
מִתְנַדֵּן חַיִּים נוֹבְלִים בּוֹכָה
נַפְשִׁי דוֹם.

אִישׁ לֹא יִבְכֶּה, וְלֹא יַעֲזֹר
מִסַּפֵּד לִי;
אֶת, הָרְחוּקָה, הַעֲצוּבָה,
זְכְּרִי שָׁמַי.

ק וְדָרָה וְנוֹגָה שְׁעַת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת.
וְלִזְהַר אֵינֶנִּי מַחֲבֶה:

וְאֵינִי יוֹדֵעַ, עַל מָה הָעֲלִיתִי עֲשָׂשִׁית
וְעוֹמֵד לְנֶכַח הַמַּעֲקָה.

זְכוּרֵנִי עֲרָבִים, וּמוֹרָם אִזְ הָיָה הַיִּלּוֹן.
וְקִלְפוֹ עֲצִיצִים אֶת־רִיחָם:
וְשִׁבְשֻׁוֹ — אֵיךְ הוּא הַחֲלֹן בְּהֵלוֹ?
וְנִגְחֹת עֲרָבִי, אֵיכָם?

וְשִׁבְשֻׁוֹ מִסּוֹכֵךְ הַיִּלּוֹן, וְכֵלֹ בַּעֲצָלִים עֲטוּף.
וְרִגְלִי בַּמַּעֲקָה נִבְשָׁלַת:
וְלֵאמֹר הַעֲשָׂשִׁית אֶבְקָשׁ בַּפֶּתַל הַרְטָב.
אֵת מְגֻעוֹל הַדָּלַת...

ה'ל קמין, חציר קמנה
ובחציר קין;

ספק לבא פנים, הנגדה,
אם לשאר קאן.

ובגן מתפתל משעול
ימין וגם שמאל;
"מי בגן?", הרדבתני לשאל —
אך אין דמות, אין מול.

פכה שותקים בל-השכילים
והגן — כמו זר;
רק לרגלי — תלי תלים
פרחים נבלו פבר.

בְּקִשׁ לֹא בִקְשִׁיתִיךָ
לֹא בִדְקִיק וְלֹא בִשְׁנֵת;
אֵךְ בִּשְׂבָאֵת — קִדְשִׁיתִיךָ
יֵעַן אֲשֶׁר בָּאֵת.

וְלֵךְ לֹא הִתְפַּלֵּלְתִּי;
כְּלוּם חִסְרִתִּי אֲזִי?
עוֹלָם לֹא פָלַלְתִּי
נִגְלָה לִי בִשְׂבָאֵת.

אֵךְ בְּאֶבְדִּי אוֹתִיךָ
נִגְלָה כֹּל הָרָח...
לִבִּי בְרוּךְ צִאֲתִיךָ
אֲחֵרִי אֲשֶׁר בָּאֵת.

עד שעה פללתי אליך.
משתה תפללי אלי;
ותבקשיני בגופך ולבבך.
כי אהיה לך לאדוני.

ועם הנץ השחר תבקעי
ותחלתי להתנלות השם;
ומה שחסרת לא ומלאו
לא עם ולא אח ולא אם.

ועם רדת הלילה באהל
ושלית על רצונך בדמי;
ובשנת גדודך תגמגמי
צדופי אותיות של שמי:

אך אדוני ואישי,
קראתוך מיום ומליל;
ותברתי לבלי-קול ולבלי-נשי,
ואת-לבך מסרת לבלי-צל.

יְהִי כִּי אֶשְׁלַח לְגִידִים
! וְאֵשִׁיט לְמַלְאָךְ עֲבָרִי:
יִבְקְשׁוּ הַנְּיִים מִמֶּנִּי
אֶת־אֶחָדָם וְדוּרִי וְדִבְרִי.

וְהִנֵּה הִתְמַן סֵךְ עֲנִישִׁי
וְנִצְחִיק שְׁלִי אֶת־דִּבְרֵי דַעַת
וְהִשְׁלַח שְׁלִי הַרְפַּת בֹּגֶד
בְּטָרִם יִשְׁתַּלְּלָה גִדְוָנִי —

הִתְבֹּא אִתּוֹ מְלֹאךְ מוֹשִׁיעַ
וְתִלְחֹט שֶׁל אֵין דַּעַת:
לֹא נִשְׁטָח הַבָּקָה, לֹא נִשְׁטָח
וְאִם נִשְׁטָח — הַבֹּגֶד לֹא אֵנִי.

קִרְבֶּנֶךָ לֹא אֶדְרֹשׁ, לֹא אֶרְצֶה,
אֲנִי כִּבְרִי לְקִרְבֶּנִי נִקְרַבְתִּי.
אוֹלָם הָאֵת אֶהְבְּתִינִי
בְּמִים יִשְׁאוּתֶךָ אֶהְבְּתִי?

וְהוּא עַל מָה אֹרְבֶת אֶת לְעֶדְי תְּמִיד,
אוֹ שְׁלֵמָה תִּקְדְּמִינִי וְאֶת־דְּרָכֶי אֶת חֹסְמֶת;
תִּמְלֹל עֲדִית עֲדִי כָלֵה, וְחַיִּים — צִיָּף אֶלְמִנוּתָהּ.
אֵילָם תִּמִּיד אֶת אֶלְמָת.

הוּא עַל מָה רוֹמֶזֶת אֶת־לִי וְיָד וּמִינָהּ מִקְרָבִתִּי
וּמִרְחֻקִּתִּי שְׁמֹאלָהּ;
וּבִאלֹהִים דּוֹרִישֶׁת קָרְבָן אֶת־אֶת־דָּם קָרְבָנָהּ,
וּבִשְׂאֵה לְטִבַּח קָרְבָן תִּמִּידָהּ הוֹלָהּ.

מִי אֶת־חֵידֶת חַיִּים, מִי אֶת וְאֶדְעָה,
אִישׁר תִּהְיֶי לֵאלֹהִים לִי?
וְאִם בּוֹם רַעַל לָהּ — עָלִי אֶת בּוֹסֶף שְׁפָכִי
וְאִם הַחֶסֶד לָהּ — עָלִי אֶת־חֶסֶדָּהּ גְּמִלִי.

הוּא עַל מָה אֹרְבֶת אֶת לְעֶדְי תְּמִיד,
חֵידֶת חַיִּי סָתוּם גּוֹרְלִי?
אֵלִילָה מִסְתַּמְרֶת, סוֹרֵי סוֹרֵי מִשַׁל דְּרָכֶי,
אוֹ בְּשִׁמְךָ הַמִּפְרָשׁ לִי הַגָּלִי.

לֵה

ני הוא הגבר הדולף יחודי בשימון העולם.
ואת היא אנחתי;
אני הוא הנשמה הקוראה למספר בסתר יגונה.
ואת היא דמעתה.

ובדרך גלותי הרחבה ברחבת יגוני היית לי
נחמתי האחת;
כי טובה הדמעה לתועה ואנחת המלנה נעמה
לנפש נדחת.

אך דרך גלותי עוד תארך, ואולם נחמתי לא ארבה.
כי מתה הדמעה;
ואם צללי עוד שברי אנהות מאחרי הלנות דמעת —
אף הם מתו עמה.

ואהיה הישוד דמעה ולחש בער לי, וביתום הייתי
באין זאת — בלעדך;
מי ומן, כי יבא המקונן ויקרא לשנים מספרים —
שלי ושלך.

וְחַ נִגְעָה בְּשִׁפְתַי תִּמְוֶנָה חֲלָפָה עַל פָּנַי
וְלֹא אֲדַע מַה־שָּׁמָּה;

נָע נָעוּ שְׁפָתוֹתַי, דְּבָרִים סְתוּמִים הָטִיחוּ
בְּלִפְי מִי, בְּלִפְי מַה?

נָע נָעוּ שְׁפָתוֹתַי, פָּרוּשׁ מָלָה לֹא אֲדַע,
דְּבָרֵי קָדֵשׁ אִי חוֹל?
הַבֵּל יָשֵׁב לְבִשְׁקָהָה, הַבֵּל נִשְׁאַר לִי סְתוּם
בְּמַשְׁלָשׁוּם וְתִמּוּל.

הָטִי אֶזְנִי לְקוֹלִי, אִילֵּי הַדָּעִי תִּבְיֵנִי
מַה־פָּרוּשׁ הָאוֹת;
מַה אֲנִי וּמַה חַיִּי וּמַה הָיְתָה וְלָמָּה
כָּל־הַתְּקַדָּה הַזֹּאת.

שֶׁתְּ שֶׁל לִבְנֵת הַסֵּהר צִדְתִּי
בְּשַׁעַת הַשָּׁמַיִם עֲשֶׂה בְּלִילָה מִדְּרֹךְ חַלוּנִי.
וְדַמְיוֹת הַבְּסֶפֶס
לִי רוֹמְזוֹת בְּהִסְתַּר. מִי יַעֲרֹב לְצֵאת בְּשָׁלוֹם מִפֶּתַח מַעוֹנִי.
וְלִהְיוֹן אֲאָסֶפֶס?
וְיֵצֵא אֲנִי לְבִדִּי
בְּשַׁעַת הַשָּׁמַיִם עֲשֶׂה בְּלִילָה מִבֵּיתִי —
זֶה אֵל זֶה דּוֹבְרִים בּוֹכְבִּים, וְזוֹ עִם זֶה רוּחוֹת מִסְפָּרוֹת.
וּמִי זֶה יְדַבֵּר בְּעָדִי בְּלִיל, בּוֹ נִשְׁבְּחִי?
הַתַּעֲשָׂף הַלִּיל קָלוּ תִּכְלֶת.
וְגַדִּם וְנִקְדָּשׁ, מֵהָאֵמֶר בּוֹ תִּפְלֶה אוֹ שִׁירָה.
הֵן אֲפֹשֶׁר, כִּי לִיל זֶה — הַגָּדוֹל, הַנָּאוֹה מְלִילוֹת.
וְאֲפֹשֶׁר — הָרֹאשׁוֹן לְיַצִּירָה.
שָׁלְתָה נִשְׁמָתוֹ שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה בְּשַׁחֵק לְתַמָּה.
תָּכַר לֹא אֲזַכֵּר, אֵימָתִי
כִּהֵּן הָיְתָה הַנִּשְׁמָה שָׁבִי בְּלִמִּי סְגוּמָה;
הַלִּילָה — לִיל לְדֵת מְזִלִּי וּמִלּוֹא נִשְׁמָתִי.
וְטוֹבֵל אֲנִי בְּאוֹרוֹת הַלְּבָנָה הַזֹּהִים
שֶׁל סְפִירוֹת נִרְדָּמוֹת,
בְּשַׁעַת הַשָּׁמַיִם עֲשֶׂה בְּלִילָה דְמוּת בָּאָה
וְקוֹרְאָה לִי לְצֵאת מִרְחֻקִּים, וְלִתְכַנֵּן עוֹלָמוֹת.

הַיְהוָה הָעוֹלָם מְעוֹמֵף אֶפְלוּלִית שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים.
וְהִיְתָה הַשְּׁעָה לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה, סָתֵם שְׁעָה
כְּשֶׁהִתְקַנְתִּי אֶת־עַצְמִי לְפָרוֹזְדוֹר. עַל בְּהוֹנוֹת רַגְלִים
נִכְנַסְתִּי לִבְקֵשׁ דְּבַר־מָה לֹא יִדְעָתִי.
וְתַעֲה מִבְּמִי וּבְקֵשׁ וְתַעֲה...
בֵּין כֹּה וְכֹה אָתָּה הַלֵּילָה וַיִּחַשֵּׁף הַפָּרוֹזְדוֹר
עַל מְבוֹאָיו וּבִתְלִיו.
וְאֲנִי קִלְפִי קִירוֹת אֶפְלִים עֲמַדָּתִי כְּלִי דַעַת
אֵיךְ לַעֲלוֹת לַמַּעֲלָה בַּפָּרוֹזְדוֹר, וְאֵיכָה
לִקְנֹם בְּשָׁלוֹם אֶל צִלְלִי צִלְלִיו.
וְאֲנִי בְּחַשְׁאֵי חֲבִיתִי וְלִבִּי מִסְחָד וּמִנְבֵּא לִי רַע בְּחַשְׁקָה,
וְהִנֵּה מִפְּנֵה נַעֲלָמָה, כְּאֵלֹו מֵאִזּוֹ עוֹלָמוֹת רְחוֹקִים,
שְׁאוֹן נִלְת שֶׁסִּבְּכָה עַל צִנְרָה
הַגִּיעַ — וּרְפָרוּף כִּנְף שִׁמְלָה, וַעֲצָדִים חֲשָׁאִים וּמַדְוִירִים,
אַחֵר — שׁוֹב רִבְעָה הַדְּמָמָה, יִדְעָתִי:
דְּמוֹת חֲלָסָה עַל פָּנַי וְשָׁאֵל לֹא הִרְחַבְתִּי מִן־רֹאה,
יִדְעָתִי כִּי שְׁתִּים תּוֹךְ אוֹת לִשְׁאֲלָה:
או שְׁתִּיקָה מְכַלִּיקָה או רְמִזִּים נִסְתָּרִים וּמְסִירִים
לֹא אֲדַע פְּרוֹשָׁם, וְשָׂרְוִי בַּסְּחָד

הקשבתני רב קשוב מהדיוגוב אלי מן הדממה:
 גיב רחמים או לעג להולך בחושך, או אולי כי
 שניהם ביחד
 ונשאני מעבר הפרוזדור, הנשא והגריל את
 עלבון הנשמה...

הַמַּעֲלֹת הַרוֹשְׁדוֹת פָּתַח בָּן רַגְלִי — הַגִּידִי,
לֹאֵן הֵן מוֹבִילוֹת.

הַרְעַשׂ הַהוֹלֵךְ מַעֲמָקֵי הַהִיכָל — הַגִּידִי, מַה־שִּׁיבוּ:
אִם תַּפְּלוֹת

מִלְאָכִים, הַעוֹמְדִים וְנִהְנִים מִזִּיּוֹ
שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ, אוֹ אוֹלֵי הַקּוֹלוֹת
מִתַּפְּרָצִים מִפִּיּוֹת הַרוּחוֹת הַמְּתַבָּלִים,
הַיּוֹצֵאִים עִם בְּנוֹפֶה שֶׁל לִילִיּוֹת שְׁחוּרוֹת בְּמַחֲזוֹלוֹת
וְשִׁמְחִים בַּפְּרִיצוֹת עַל חֶרֶבֶן עוֹלָמוֹת וְעַל הַמְּתַאֲבָלִים
עֲלֵיהֶם? — צַל אִישׁ עֲטוּף שְׁחוּרִים מִתְּהַלֵּךְ בְּמִבּוֹא: הַגִּידִי,
אִם אָרִים אֶת־עֵיפֹ הַשְּׁחוּר
מַעֲלִי, וְאַשְׁאֵל לַפְּתָרוֹן עֲתִידִי —
וְלֹאֵלִי?

מִי יַעֲרֹב לִי לֵבָת לַמַּעֲלָה
וְלָשׁוּב לְאַחֹר
מִי יַעֲרֹב, וּמִי יִשְׁמַע בְּדַמְמַת קוֹלִי
בְּחִשְׁבַּת הַלֵּלָה?
וּבַלֵּלָה הַזֶּה, יַחֲדָתִי, אֵל תִּלְכִּי מַעֲמִי, לוֹיֵנִי,
כִּי אוֹלֵי אֶת־קוֹלוֹת הַלֵּלָה וְרָצוּ תִּבְיֵנִי ...

הִבֵּתִי בְּמָרָם עֲלוֹתִי וְצוּשִׁי
כִּי אֶעֱצֵם אֶת־עֵינִי וְאָמַר:
הִנֵּי לִי הַלְבָנָה הַפְּגוּמָה, הַנוֹגָה,
מִדְּמִיּוֹת הַלֵּילָה לְשׁוֹמֵר.

וְשִׁלַּחִי לִי כְרוּבֵי הַזָּוָה מִמָּרוֹם,
וְיִשָּׁר עָלַי שְׁלוֹם יְלָדִים;
וְלִחְשִׁי עַל־כְּרִי וּבִסְתִּי — שְׁוֹנָהוּ
מִנְפָּשִׁי אֶת־בִּלְהוֹת הַפְּחָדִים.

וּכְךָ כָּל־חֵלִיל הַסְתִּירוּנִי בְּאֶהֱל
עֲבִי שְׁהַמְזַרְח יְאֻדִּים;
וְעַד אֲשֶׁר אֲזַכָּה פָּנֵי חֶמֶד בְּקִדּוּשָׁה,
בְּכִרְכָּה תִדְּשָׁה לְקִדָּם.

בְּחֵצוֹת לַיְלָה תִּמּוֹל קָרָאתִי
בְּ"שְׁמַע" מִתּוֹךְ בּוֹנָה;
עָלִי עַד־שִׁי שְׂכִינָה! שׁוֹרָה
נוֹגֶה לָהּ פֶּלֶבְנָה.

וּמִסְכִּיבֵי חֶבֶר בְּרוֹבִים.
קָרַן לְמִרְאֲשׁוֹתַי;
כֹּל מִלֵּאבֵי שְׂכִינָה־נוֹגֶה
שׁוֹמְרִים, עוֹטְרִים אוֹתִי.

רַמַּמַּת הַלַּיִל מִתְרַקֶּמֶה לְמַלִּית
שֶׁל תְּכֵלֶת;
חֲצִי לְבָנָה לֹה עוֹשָׂה עֲמֻדָה חֲשֵׁמֶלִית
בְּלִילוֹת.

שֵׁם צַדִּיק מְרַחֵף מִפִּתְחַת שָׁמַיִם
וְעוֹטֵף
מַלִּיתוֹ — וְנִשְׁמַע סוֹד שִׁיחַ שְׁפָתַיִם
וְנוֹטֵף

אוֹר מְדוּרָה, אוֹר קָדוֹשׁ מִתְפַּלֵּט חֲנֻשָׁמוֹת
הַמְּהוֹרוֹת. —
כֶּף מְדֻלֵּק הַצַּדִּיק עַלִּי הָאֲדָמוֹת
מְאוֹרוֹת.

וְרֹנֵעַ נִזְדַּעַזַּע הַיָּקוֹם — וְנִשְׁתַּמֵּן
בְּנִכְוֹתוֹ;
וְשִׁכְנָה אוֹמְרָת: בֶּן יוֹלֵד לַצַּדִּיק
בְּדָמוֹתָיו...

כה אספר לך דברים נסתרים.
אגלה מסתורין של לילי נדודי;
בלילה איך אכתב, איך אהגה בספרים
איך אקרא פיוטי ושירי יחודי.

ואז אני ורא פן תחטא נשמתני,
אכנס לתחומי החטא בעל כרחי;
מלא עון הליל — ואני את־תמתי
אן אוליך, ואיך אלך לבדי את־ארחי.

ובשעה כזו שטן בא ומתעלל
ביופורי, ובתם עולמותי מתנגש;
ובכא ישעת דין — מי על נפשי ותפלל
ומי עלי עלוי נשמתני ובקש?...

 הבתי את־חצאי הדברים
ואת־חצאי הקולות אֶהבתי:
ואם אָרעב — לנגלה לא אָרעב,
למופלא ממני רעבתי.

ואם מקר בי יומם הברכה,
ואם תעלה הקללה בלילה —
עבודת הקדש אֶעבדה,
בשליחות אמונה מלמעלה.

ואם אֶכתב על גזר את־הדברים,
או אם תעצמה מתחמה השירה —
אל תבקשני נשמותי בבתיבים,
במה־שלא נכתב היא צרורה.

ומה אם את־דברי אין קוראים,
ומה אם על פני יעברון: —
שליח אני מלמעלה,
ועבד לאל המסתורין.

נָם גִּדְלוֹת נִשְׁאֲרוּ:
יְשִׁי וְיִשְׁלֵם שָׁמַי:
וְהָיָה בִּי דַעַתְךָ — עַל יְשִׁינוּ
שְׁפַכְתָּ אֶת־דַּעַמִּי.

וּבְמַה אֶבֶא וְאֶדְעָה סֵנִי שָׁמַי
וְאֶבְקִיט בְּפִדְיוֹם,
אִם יְשִׁינוּ נִטְמָאנוּ בְּדַעַם,
נִקְדָּשְׁנוּ בְּסִדְרִים?

וְהָיָה גִדְלִי אֶחָד עַל רֹאשִׁי
מִשְׁנֵים גִּדְלוֹת:
בִּי אֶחָד הַבָּאב וְהַדָּם
וְאַחֶת — הַגְּלִילִית.

להים:

את-צָרֹר המַפְתָּחוֹת לְדַלְתִּי הַיְכָלְךָ

גַּתְּ בְּיָדִי לַפָּקֶדוֹן:

רֵאשֶׁה, פְּקֻדְתֶּיךָ עַל בֵּיתִי וְהָיִיתָ לִפְנֵי

גַּם עֲבָדִי, גַּם אֲדוֹן.

וְעַל מִשְׁמֶרֶת עֶמֶד וּפְתִיחַת לְרוּחָה אֶת-בֵּיתִי

לְדוֹפְקִים בְּשַׁעְרָיו:

וְאִם יִתְמַהֲמַה הַקֶּהֱל מִבֵּא — גַּתְתֶּיךָ לְאֲדוֹן עַל בֵּיתִי

וּסְגֵרְתוֹ עַל תְּמִידוֹ וּסְפָרָיו.

וְאֵנִי עַל מִשְׁמֶרֶתִי אֶעֱמְדָה וְצָרֹר הַמַּפְתָּחוֹת

בְּיָדִי הַעֲלֵה חֲלוּדָה:

וּבְמַעֲלֵה הַשְּׁנֹקִים קוֹל צֹחֶה שְׁמַעְתִּי, וְאֵין שׁוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ

לְדַבֵּר אֲדֹנִי וְלִתְעוּדָה.

נִכְלָם פְּתִיחַתִּי דְלִתִּים, וְתַדְבֵּר הַדִּמְמָה עִמָּדִי.

בְּמִבְקָשָׁה עַל גִּפְשָׁה וְקוֹבְלָת.

וְאָבִן: שְׁעַת גַּעֲלִיָּה הַשָּׁעָה וְתַפְּלַת הָאַחֲרוֹן תִּרְצָה.

וְאֵף אִם זִמְנָתִי וּשְׁפָתִי נֹבְלָת.

וְאִפְּלֵל...

אַחַר כִּבְשָׁתִּי אֶת-רֹאשִׁי בְּאַבְק הַפָּרֶכֶת

וְאַבְרָהָם מִכְּאֵב וּמִבְּשָׁת
הַפָּנִים; וּבָצֵאתִי לְוִיגִי אַחֲרוֹנִי הַעֲלִילִים וְיִשְׁרִידֵי הַנְּטָפִים,
הַיִּזְרָדִים מִבִּיזֵר הַגְּהֻשָּׁת.
וְאַסְגֵּר אֶת דִּלְתוֹת הַבָּיִת,
וְעֲנִחְתִּי עַל סֵף בֵּית אֱלֹהִים.
לֵאמֹר: אֲרוּר הַמַּחְרִיד אֶת מְנוּחַת הַשְּׂכִינָה,
הַבּוֹכָה לִפְנֵי וְלַפָּנִים.

... וְהִנֵּה בָּבוֹא הָעֲרֵבִים הַנוֹגִים
וְאַחֲרֵם — הַלֵּילוֹת הַחֲשֵׁכִים,
וְנִדְעָה הַכָּבֵד הָאַחֲרוֹן בְּמָרוֹם,
וְכִבּוֹ הַנְּגִזְהוֹת מִתַּחַת.
וְנָחוּ וְחָלְוּ הָרוּחוֹת הַשְּׁחוּרִים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
וַיִּטְפְּסוּ עַל גְּבֵי עֲלִיּוֹת הַנְּגִזּוֹת,
וְחָתְרוּ בְּעֵמְקֵי מִרְתַּפִּים וּמַעְרוֹת,
וּבָאוּ מִשְׁמָה אֶל בֵּית אֲדוֹנֵי הָרָעוּשׁ
וְרָאוּ: וְהִנֵּה לֹא הוּשַׁל "הַתְּמִיד" בְּבֵית.
וְנִטְמָא הַשְּׁלֶחֶן,
וְגִוְלֵי הַקֹּדֶשׁ מִתְּגִזְלִים קְרוּשִׁים
וְתוֹשִׁים מִפְּנֵה לִפְנֵה בְּמִבְקָשִׁים עַל נַפְשָׁם
וְחִרְבָה הַבִּימָה, וְלִקְחַת הַסֵּפֶר מֵאֲרוֹן,
וַיֵּצְאוּ הָרוּחוֹת וּבָאוּ לְמִסְגֵּר,
וְעָלוּ לְפִשְׁמוֹן שְׁהַעֲלָה חֲלוּדָה,
וְהִבּוּ הָרוּחוֹת בְּפִשְׁמוֹן
אֶחָת וַיִּשְׁמְנוּ וַיִּשְׁלַשׁ — וְאִישׁ לֹא יִדְעֶשֶׂה לְקוּלוֹ.
אֲזַי דּוֹמֵם יֵאָנְחוּ הָרוּחוֹת — וַיִּרְדּוּ
וַיִּדְפְּקוּ בְּחִלּוּנָה בְּחִלּוּנָה

וְדַרְךְ הַסִּדְקִים יִבְרִיז;
בֶּן-אָדָם, גִּתְּתָמוּ הַחַיִּים,
קוֹם, לָמָּה תִישָׁן —
וּקְמָתִי.
וְשִׁכַרְתָּ אֶת-שִׁכְכַת הַפְּרִזִּל שֶׁל חֲלוֹנְךָ
וּבְרִיחֵי הַשָּׁעַר הַנֶּפֶץ,
וְנִתְקַע הַנֶּפֶץ בַּחֲרֵב בֶּלֶב הַמִּרְחָקִים הַמֵּתִים,
וְהִחְרִיד הַנֶּפֶץ אֶת שְׁלֹטוֹן הַדְּמָמָה לָהֶנָּע.
וְשֵׁנִית תִּשְׁתַּמְּרֶר הַדְּמָמָה וְיָשׁוּב הַלֵּיל לַקְדָּמוֹתָי,
וְנִלְחָצְתָּ בְּאִמָּה אֶל קִירוֹת הַחוֹמוֹת הַגְּבוּהוֹת,
וְרָצְתָּ כַּמְשָׁנָע בַּמְּבֹאוֹת אֲפִלִּים,
וּבְחֻשְׁבַּת הַלֵּיל תִּתְעַשֶּׂה,
וּמִחֻשְׁבַּת הַלֵּיל לָךְ מִקְלָט תִּחַפֵּשׁ —
וְרָצְתָּ וּבֹאֲתָ הַיָּמָּה —
וְהִנֵּה גַם הוּא עַל מִשְׁכְּבוֹ יָנוּחַ.
וְשִׁמְדָּתָ שְׂרִירִי וְהוֹרְדָּתָ אֶת-רֹאשָׁךְ לָאָרֶץ
— וְתִדָּם,
כַּאֲשֶׁר יִדְמּוּ הַסִּלְעִים הַטּוֹבְעִים בֵּין שֶׁל הַרְהוּרִים
וּבּוֹלְטִים יְתָרִים מִתַּחַת שָׁמַיִם,
וְנִקְפְּאֲתָ גַם אֹתָהּ, כִּקְפֵּא כָל-הַיּוֹקוֹם,
וּבִלְבָּךְ תִּגְחָנָה מִחֻשְׁבוֹת אֵימּוֹת,
וְהִרַת כָּל-הָעוֹלָם בְּלִבָּךְ,
אֵף הִנֵּה בָּא רוּחַ וַיִּגְעַר בֵּין וּבְגִלּוֹ

וַיִּקְרָא, וְאַחֵר הִתְקוּמָם הָיָה וַיִּסְתַּעַר,
וַשָּׂאָה בַּחֲבִלָיו יָם שְׁנֵי מַחֲזִיקוֹ לְהַקִּיא —
וְעָלוּ הַגִּלִּים וְנָרְמוּ עַל רֹאשָׁהּ,
לְשִׁטְפָּהּ.

וְהָיִיתָ לָיִם בֵּין הַיָּמִים,
וּלְאַפָּס בְּתִהוֹמוֹ שֶׁל אָפָס.
וּתְפַלִּיט מִמֶּדֶד אֶת־נִשְׁמַתָּה הַחוּטָאָה
וְשִׁקְעָה לְתִהוֹמוֹת.
וּמִמַּעַמְקִים תִּשְׁמַע קִלְלָתָהּ הַזְעוּמָה:
”הָרָשָׁעִים, הֵם סְרוּחִים וַיִּשְׁגּוּ

אִישׁ אִישׁ וּפְלִגְשׁוֹ בַּעֲדוֹ
וְחוֹלְמִים עַל סִירֵי הַבָּשָׂר
וְעַל הַפְּלִגְשִׁים שֶׁל מָחָר
וְאֵת אֱלֹהִים לֹא יָדְעוּ —
וְאֲנִי אֶת־עֹנֶגֶם אֲשָׂאָה.”

וְשָׁמַע הָיָם, וְהִתְפַּנֵּם אֶל גְּדוּתָיו — וְרָגַע.
אִזּוֹ תַּעַל נִשְׁמַתָּה מִתִּהוֹמוֹת,
וּפִתְחוּ לְפָתַח הַסְּלָעִים הָאֱלֵמִים אֶת־פִּיהֶם
וְקִרְאוּ לָהּ: מְדוּרָה!
וּרְצֵתָ לְבֵיתָה עוֹד מְרָם עֵין שַׁחַר תִּרְאָהּ,
וְלֹא יָדַע הָעוֹלָם, מָה עָבַר עָלֶיךָ
בְּאוֹתוֹ הַיָּלֶלֶה...

הצו —

אני מובל לגדרום.

והיה כי יבא השנבור הגדול מלפני,

וחרר הקסם על טפו ונשיו

לחזות בתהליכת יום מועד

ובהדרת חג ענשי.

והצו ישמי סנהדרין את־קהל האספסוף למולי.

וסבוא יזק מתוך גמגום ושכרון, אגרוףם לעמתי ויטלחו.

וחובשי בית מדרש על סף בית־האלהים ועמדו.

ולזה מבטם את־צללי צעדי הבטוחים.

ופה תינוק בית רבו וזרק כי אכן

וישחק ישחוק תמים.

ולשון זקנים, החולכים על מקל,

מתוך חרבת שניהם

וסדק פי מפלתם.

תלשם ותקיא את־קללת בן סוחר ומורה על ראש,

וידירי נפשי, אהבתי, משלי ופדלו.

והשליכה בחירתי טבעת ארושי לרגלי.

ופי גבל, בעברו, וירק את־דקן בפני —

וּבְקִשְׁתֶּם לַחַיִּוֹתַי
 וְשׁוּב לַהֲשִׁיבֵנִי לְמִשְׁפָּכֶם —
 וְעָנָה לָכֶם פִּי קִרְקָפִי הַתָּרֵב;
 שׁוּבוּ לְמִקְדָּשֵׁיכֶם וּלְבַת־מִחוּקְקוֹכֶם
 וְאֵלֵהֶיכֶם,
 וְאֵת אֱלֹהֵיכֶם הַשְׁמִידוּ לַגֵּרֹם,
 אֲשֶׁר הִקְמַתֶם דֹּר מִזְרָדִים וּבֹגְדִים
 וּבָנִים מִבְּחֻשִּׁים —
 וְאֲנִי אֶת־עֲוֹנְכֶם נִשְׂאתִי.
 וְאָמַרְתִּי גַם זֹאת:
 סִנְדְּרִיק.
 בְּגִדְתִּי בָכֶם וְסִנְדְּתִי,
 אֶךְ בְּנִפְשִׁי אֲנִי לֹא בְּגִדְתִּי,
 וְלֹאֲלֹדִי לְבִי לֹא הִטָּאתִי.
 וְאִישׁ זָרָה יִסְדְּדָה עָלַי וְלִתְּוֹף נִשְׁמַתִּי
 קִבַּלְתִּי בִּירְאָה וּפֶחַד.
 כִּמּוֹ יִשְׁקַבְּלֶתֶם אֶת־תּוֹרַת עֲבָדֵיכֶם.
 וְאֶעֱבֹד אֱלֹהִים חֲדָשִׁים בְּגִפְלִית אֶפְסֹם
 וְעֲנִי הַנִּפְשִׁי.
 וְאֶבְדִּיק קִרְדָּמְכֶם מֵעַל רֹאשִׁי,
 אֶךְ אֶחָת לֹא אֶסְחֹל —
 כִּי יִרְכָּתֶם בְּפִי.
 וְדָהָה כִּי יִנְיֵף הַמֶּלֶךְ קִרְדָּמִי.

ותתנחן גלגלתי מערפי.
 והתגלגל ראש בוגד לרגלי אספסוף —
 עוד אשוב ואחיה.
 כי טוב תפקחנה שמי עיני נגדכם
 וכפתחו של תהום תפקחנה,
 והביטו בכם,
 אך מבטנה בכם
 ובכל אשר תלכו — תלך גלגלתי אחריכם,
 ושכבתם לנח — וחלמתם את־ראשי הקרות.
 ורכב רקקם השמא יעלה למראשותיכם,
 וחרדתם על יד פילגשיכם —

וסר בשאט-נפש סמור-שער
מגיא הקפאון.
אדני, אדני, של מה הרעות לנפשי
ואחזה בקץ החיון:
כי קרא הלילה לחרבן הרקב על עמי
ולחרבן דומיה.

... וכך מתחיל אנדת החרבן:
בשנה פלגית אלמונית לזיכרה
היה הנה הדבר.
לבקר — קול רנה וצהלה.
בחורי ישאל וזקניו מטפסים ועולים על פסגות הדלים
והעלו אבוקות התחיה.
והכהנים בדוכנם והעם בעזרה
לתחיה מנבאים.
וחתן לבלה ממחת חפתו
ישבע בתחיה.
וסחרו יושבי הקרנות במגלות התחיה.
באשר וסחר הרוכל בבלויי הסחבות.
וצפצפו יונקי שדים בסגר מינקתם
צפצופים של תחיה.
ועבר ההמון במחנה.
מתמר ועולה, מתמר ועולה.

והתפצלו הקולות בקרקר האלפים.
ועל ראש פירמידות מצרים יתפוצצו.
ונגעה הבשרה בארצי הקבנון:
"משיח בן דוד".

לערב — ושכך קול רנה וצהלה.
והותה הקרחה בראשי הקרים;
ידים תרפינה ונגלה כל-שפה
והלכו נביאי התחזה אכלים
ויתעו בחורי ישראל בחוצות הקרחה.
הלך ונדה ונאק.
ונעו הטף והנשים בצללי יום אתמול.
והותה התחזה בלא הותה —
וחרבה.

באשר יחרב הטל עלי צחים הסלע.
ואולם מעבר המדבר ישמע קול דממה.
הד קינה עצורה.
ביליל אם שכולה על קברי בניה.
הלא היא הקינה שישא הנביא.
צונח על אבן מראשותיו.
על אחרית התחזה —
וראשיתה...

ואתא הקילה.

גִּדְם הַלֵּלָהּ וּמְאוֹרוֹת שָׁמַיִם הִתְשַׁפּוּ אֲבִלוֹת.
וְעַמֵּד הַעוֹלָם כַּפּוּף רֹאשׁ וּסְפוֹג דָּמָה.
כַּבּוֹד הַגָּדוֹל הַמְחַבֵּה לַסֵּת.
הַשְׁעָרִים נִנְעָלוּ וּבְרִיחַי הַבְּרָחַל מִבְּרִיחִים
אֶת־חֹמַת הַקֶּרֶד.
וּסְרוּחִים בַּחוּצֵי יִשְׂרָאֵל בַּפְּגָרִים עַל מַצֵּעַ מִשְׁכָּבָם
לֹלָא חֲזוֹן וּמְרֹאוֹת הַלֵּלָהּ.
וּמִבְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּמִבְּתֵי מִדְּרָשׁוֹת
נִסְמָלֵק קוֹל הַזִּנִּים בַּתוֹרָה.
וְיִשְׁיִשׁ עִם יַעֲקֹב אֲמוֹנֵי הַגּוֹיִלִים
עַל דְּפֵי סִפְרֵיהֶם הַגְּדוֹלִים קָפְאוּ.
בַּפְּרָכִם אַחֲרוֹנָת מַלְתָּם עַל שִׁפְתֵי הַקֶּרֶד
וְשִׁעְרֹת זָקְנֵי שִׁיבְתָּם סָמְרוּ.
וְנִנְצְצוּ כְּאַצְבָּעוֹת מַתִּים בֵּין פְּסוּקֵי הַסִּפְּרִים.
לִמְעַן יָדַע הוֹד אַחֲרוֹן הַמֶּלֶךְ.
כִּה נִשְׁמַת הַיִּשְׁרָשִׁים יָצָא.
פְּעוֹר בַּפְּרִיצוֹת אֶרֶץ אֱלֹהִים הַעֲנִנָה.
כַּפִּי לֹעַ שְׁחֹר.
וּכְהֵן אֵל עֲלִיֹן שְׁמוֹת אִפְרָקֶדֶן
בַּמּוֹרֵד הַמְשַׁלֹּת הַהוֹלְכוֹת אֶרֶץ.
וְגַר אֱלֹהִים טָרָם יִבְהֶה בְּקִשְׁרַת הַתְּרִשׁ.
וְהִבְהֶב וְשָׁקַע.
וְהִבְהֶב אַחֲרוֹנָה

לֹא־אֶת־יָאֵהְיָהּ

בְּיָמֶיהָ

בְּיָמֶיהָ שָׁמַרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

וְהַמִּצְוָה אֶת־הַמִּצְוָה

כאלה יתומה ברחבי הלשימון,
 ובאו הסופות והכו בו הכה והנה,
 ובקש המקונן מפוסה חנינה ורחמים
 להקשוב אל דבר אדני מן ההרם—
 וענו הרוחות...

דְּלִיקוּ נְבִרְשׁוֹת הַנְּרוֹת הַשְּׁחוּזִים.
וְכָרְדוּ נְחָשִׁים

וְכָרְכוּ עַמּוּדֵי הַבַּיִת בַּלְשׁוֹנוֹת אֲבָלוֹת.
וְכָרְכְּבִי הַזָּהָב בְּקַדְשֵׁי קֳדָשִׁים
וְרַעֲיוּ בְּהַרְשִׁיף כָּל־זָבִין מִקְדִּירָה.
יְגֻנֵּם הַמִּסְתָּר;

וְעַמֹּד מִיָּתֶם וְרִיךְ הָאֱלֹמִיָּמָה.
מִשִּׁיר לֹא־מִיָּחֶם, מִנֶּרֶד לֹא־מִקָּטָה,
וְתִלְחֹד בַּלְבָּבוֹת כָּל־בְּמִיָּהָ אֱלֻמָּה.
בְּנִיב לֹא תִשְׁבֶּן, בְּכִי לֹא תִנָּאֵל;
וְתִפְלַח לִפְתַּע אֶת־כֹּכַד הַדְּמָמָה.
כִּפְלַח בְּכִי שִׁחָה אֶת לִילֵי יִשְׂרָאֵל
קוֹל זַעֲקַת בֵּת כֹּהֵן, הַמְּזַנְקָה אֶהְלָה
וּמִשְׁשָׁעָה בְּדָמוֹן.
זֶהוּא פְּרוּעַת תַּלְמִלִּים וְחִשּׁוּפֵת־יָשָׁדִים,
הַמִּקְטָרוֹת פָּעִיעֵיהֶן וּמְזִרְיוֹת מִדָּמָן;
הוּא, אֲחִי בְּנֵי עַמִּי, סִנְהֶדְרִין הַקְדוּשָׁה.
בֵּת כֹּהֵן הַדְּרוּסָה לְנִכְרֵי הַטָּמֵא.
הַמִּתֵּר לָהּ לִשְׂזֹר פְּרִכָּת לְקַדְשֵׁי קֳדָשִׁים
וּלְכַהֵן בְּמַחֲלוֹת וּבְצִלְצִל־שִׁמְעָה?

★

קטא

אחשבה נשאתי ספרך לבי נשכח

תקדש שמיני אלהימך לבי שמי

יהי אלהי שמי במלך נבולתי

אז כי אסבה אלהימי בחדות נבולתי -

מהל למצאתי אלהימך בזה אלשימי

מהל למצאתי נשכחתי

בחדות על שמי שמי שמי נשכחתי

אזי נבולתי נשכחתי שמי לבי שמי

לשמי שמי שמי

אלהי שמי

קטא

יהי רבי שמי לבי אלהי

אזי נבולתי שמי שמי שמי

שמי שמי שמי שמי

אלהי שמי שמי שמי

יהי רבי שמי שמי שמי

קטא

יהי רבי שמי שמי שמי

והנה מפרכם מחר בשדה מתחתם.

בפרכם רצעת אור קמנה

מתחת הצללים השחורים.

ואתה חתמת שפתך —

ותנצח אויבך בשתיקה.

ואני.

מסרקות הברזל לא המה אימים לכל תלמידך.

איומה פי שבע הצעקה, שתפרץ מלבי.

כי יש אשר אשא את-כפי לתלך בתחנה

ויש שאחרך את-אלי בפניה.

וטובל אנכי בזעמי

בטבלי בדמי.

סקובא.

למדני את-סוד ההשלמה

ומעלת הרוח.

כי אראה פני תלך בשלוח.

ובטרכם תגלה אחרונת בת צחוקי על שפתי —

הראה על מזבח הדם למראשותי

ושתפני במחשבת: אחד.

לֹא מְקוֹנֵן וְלֹא מוֹכִיחַ —
אִישׁ דֵּל וְגַם מֵעַם יִשְׂרָאֵל,
בֵּין פְּרִצֵי חוֹמוֹתֶיהָ, עִמִּי, שֹׁבַע חֲרָבֹנוֹת,
מִתַּחַת אֶפֶר שְׁמִי אֲרַבֵּץ מִשְׁמַיִם
וְלֹא אֶקְוֶנָּה.
צִפְרָנִי, צִמְחוּ פָּרָא, נִנְעֲצוּ בֵּין פְּצָעֵי הַחֲרָבוֹת,
וְחַח שֶׁל בְּרָזֶל סוֹגֵר דִּלְתִּי פִי הַמַּעֲקָם מִיְסוּרִים,
זֶה חַח הַבְּרָזֶל, שָׁמָּה יָדִי עַל שְׁפָתוֹתַי
לְאוֹת.
כִּי שָׁעַת הַשְׁתִּיקָה בָּאָה עִם הַחֲרָבָן,
וּלְשׁוֹן הָאִישׁ אִסּוּרָה בְּחִבְלִים
לְבִין מִלְתָּעוֹת הַפֶּה הַחֲתוּם.
כִּי לָמָּה לוֹ לְאִישׁ וּלְפֶגֶר לְשׁוֹנוֹ,
אֲשֶׁר כִּפְלַט וַיַּזְכִּי אֶת־שִׁלְהִבְתּוֹ,
אֵף הוּא לֹא פִלְטָה דְּבַר הַמִּשְׁפָּט
לִנְכַח פְּנֵי הַשְׁחָקִים הַמַּחֲרִישִׁים;
הוּא, סוֹפֵת מִדְּבַר וַיִּלֵּל הַתַּנִּים,
עַל מִי תִּלְלוּ הַחֲלָה — וַחֲשַׁפְתֶּם כָּל־הַקִּינָה,
הַעַל מְכוֹן הָעַם הַהָרוּס.

אם על מלמדי בניה.

כי עוד ניצוצות עפים עם עשן הישרפה —

וגזרת בית אחר העלה סרנָלס?

ועתה שֵׁנו ממני, יודעי דבר:

לא עת לנחם היא:

ואם רסים נחמה ילין עוד על שפתכם

הוי, לכו אל שאר העם ועודדו רוחו הנופלת.

אני — עוד באבי חי מקחת נחם.

ולנפשי אעשה זולתכם.

אך אם יבא יום ודבר המשפט יפרץ סגר לבני,

אז —

בטרם תקח אבן מאבני

לכבש בזה לפזורי נגר על שלחן איש המעשה.

ומלמדי העתיקות לכתב הקיר הממששש יתבוננו.

וברצועת אמה ימודד חוקר את-קרקפי לאמר:

בך ובה אצבעות לו, לקרקף...

בטרם יבא זה היום הנורא —

ונצמדתי אל שריד הכתל ואמרתי:

שים עלינו ידך, לילה דומם, וקסינו

מהיות לדבר פלאי לאיש ואיש בלבבו.

ודגמת סגנון עתיק לכל-אדריכל חכם;

ומסוכך בנה הסוד על עמי ועל מקדשו עם החרבן

כמו שסבבה בנה הסוד עליהם עם החיים...

חַטָּאת דוּרִי הִקִּיאתָנִי מִלֹּעָה
וְאָנוּס מִדְּבָרָה;
וְתִהְיֶינִי לִלְלַת הַמִּדְבָּר לֹאֵב וְלֹאֵם לִי
וְלֹאֲחִי בְצָרָה.

וְאֵבֶא בְּסֻלַּע גְּרוֹם שְׁנֵי הַסּוּפּוֹת
וּבִנְקֻרַת צוּר מְגוּר:
צוּר אֵיתָנִי אֶת־כִּפְּפִי עָלַי הַנֶּחֱת
וּסְגֵר עָלַי סִגְר.

וְתִהְיֶינִי כִּי הַצּוּר לִי לְמוֹלֶדֶת הַזֶּמֶם
וְלִמְקֹרֶשׁ הַמַּאֲרָה;
וְשֵׁם אֶת־הַחַזוֹת הַקָּשָׁה אֲמַפֵּחַ עַל דוּרִי
וְאֶת־רוּחַ הַגְּזָרָה.

כִּי אֲמַרְתִּי: אֵל יָחַד בִּקְהָלָם צֵל זִכְרִי
וְאֵף בְּשַׁעַת הַלֵּלְתִּי;
מִרְחוֹק יִתְרַדּוּ; וְעַל כִּנְפֵי הַסּוּפָה
תִּבּוֹאֵם רַעְתִּי.

פֶּה אֶהְרֶה אֲבִדוֹן וְלֹא אֲשׁוּב אֲלֵיהֶם.

וְלִהְמוֹנָם:

וּבִבְא יוֹם הַדִּין — מֵאֲלֵיהֶם יִדְדוֹן

לִקְרֹאת פָּנַי אֲסוֹנָם.

וּבִבְא יוֹם הַדִּין — מֵאֲלֵיהֶם יִבְאוּ

וּפָרְשׁוּ אֶת־כַּפֵּם

לְסַלֵּעַ תּוֹכְחָתִי וּבִקְשׁוּ כְלִיֹּן

הֵם, נְשִׁיהֶם וְטַפָּם.

וְעָמְדוּ מִלִּי צוּרִי, מוֹלֶדֶת הַזֶּעַם.

וְסָפְגוּ אֶת־דְּבַרִי הָאֵלֶּה:

וּבִקְבַל אֶת־לִוְחוֹת הַבְּרִית וּקְבְּלוּ

אֶת־לִוְחוֹת הַקֶּלֶלֶה.

אֵשׁ שֶׁשְׁלָחָה בְּאֵהֶלְכֶם
וְהִשְׁרִפָּה —

הִלַּשׁ בְּהֶן כְּדִי לִשְׁבֹּר צִמְאוֹן נַפְשִׁי
הִצְמָאָה וְהִשְׁרִפָּה?

כִּי עָנָה נַפְשִׁי מִמֵּראוֹת יָמִים חֲסָרֵי צַבָּעִים,
וּמֵאִשְׁמֹרֹת:

וְהִקְרִיב אִישׁ קָרְבָּנוֹ לְאֵלֵילִי תְמוֹל וְשִׁלְשׁוֹם
מִתּוֹךְ מִסּוּרֹת.

כִּי צִמְאָה נַפְשִׁי לְרַעֲנֻנוֹת־הַחַלִּיפוֹת וּלְחִזְיוֹנוֹת —
וְלוֹ חִזְיוֹנוֹת הָרֶם:

וּבָאָה רוּחַ חַיָּה וְחִדְשָׁה פָנַי מִקִּדְשִׁים,
וְעִבְדָּת כְּהִנִּים תִּהְיֶה אַחֲרָי.

וַיְהִי כְּשֶׁלַּחָכָה לִשְׁוֹן הָאֵשׁ אֶת־פָּנַי הַבֵּית
מִמִּסַּד וְעַד הַמִּסְפָּחוֹת —

וְאֲנִי כְּגִירוֹן קוֹסֵר מֵעַל לְחֶרֶבֶן אוֹמֵר שִׁירָה
וְתִשְׁבָּחוֹת.

בְּאַבְדֵּן פֶּגֶר עוֹלָם וּבְצִמַח חַדָּשׁ
עָלִי חִלְלֵי מוֹרֶשֶׁת אֲבוֹת;
וְשִׁירֹתַי וְתַפְלוֹתַי הַשְׁתִּידוֹת תַּתְּמַרְקֶה
מִתּוֹךְ לְהַבּוֹת.

ס עומפים אדרת הנביאים על בשרם ופורצים ועולים
במעלה השלבים :

והיה בנבאם על אהבה ובנבאם על אדם ועולם —
לשקר מנבאים.

וכי אפר על ראשם ישומו ויבכו על גלות השכינה,
ועל אדם שגלה —

ידעתי את-תוכם וברם, כי תהיה כפיהם הקונה
ובלבם — האלה.

ולא תרעד הבמה מתחתם ותקהל אף הוא לא חוע
על טפיו ונשיו.

בטמא אחידו מלידה את-בית אלהיו הרעוע
ויחלל קדשיו.

וְבִרְאשׁ כָּל־חַיּוֹת וְלֵעֵץ הָאֶסְפוֹף אֲבֵלוֹת נָהָגוּ
וְעַל פְּרִשַׁת הַדְּרָכִים
בְּבִלְוֵי הַסְּחָבוֹת עֲטוּפִים עָמְדוּ
וְעַכְשָׁם פְּרִצוּפָם כְּעֵנִיִּים בְּפִתְחֵיהֶם:

מִתְנַת־יָד, מִתְנַת־לֵב אֶל אֶחָיֶכֶם הַמֵּעֲנִים
וְדוֹיִם:

וְאֶת־נַפְשָׁם בְּפִרוּטָה מְכֹרֵה
לְעוֹבְרִים וְשׁוֹבִים.

וְדַעְתִּים, יִדְעָתִי אֶת־שִׁבְתָּם וְלִכְתָּם בַּיָּמִים
וְרַבָּעַם בְּלִילוֹת:

וּבְלִילֵי הוֹלְלוֹתָם עַל בְּמִי אֲבֵלִים פִּסְחוּ
וְעַל דְּרָכִים אֲבֵלוֹת.

חֵרֵ אָנִי, אִם לֹא הָיִיתֶם לִי לְזֶרָא
עִם תַּפְלִתְכֶם וְדוֹכְנֶכֶם
וַיְמִי חֲלָכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם
וּפֶת שְׁלַחְנֶכֶם.

וְאִם לֹא קָצַתִּי בָכֶם
וּבִפְרוּרִים,

אֲשֶׁר אֶסְפַּתֶּם מִתַּחַת כָּל־שֶׁלַחַן,
וּתְתַנַּמְרוּ עוֹד בְּגֵאוֹן נְעוּרִים.

וְשִׁחַפְצֶתֶם:

וְשִׁבְקֶשֶׁתֶם:

וּבְמִצֵּץ אִישׁ אִישׁ מִקֶּדֶם אֶת־פְּרוּר אֲשֶׁרוֹ בְּחֹרֹו —
וּחִלְמֶתֶם וְהִנֵּה כָל־הָעוֹלָם בְּבִשְׁתֶּם.

נַעֲמִי לֹא בָאתִי אֵלֵיהֶם.
הֵן תָּמוּל וְגַם שְׁלוֹשׁ קְרֹאֵינִי;
וּבְקֶרֶאֱם — אֵיךְ אוֹכֵל וְלֹא אָבֹא.
וּבְבֹאִי — אֵיךְ קָדֵם קְדָמוֹנִי.

נִכְנַסְתִּי עִם צְחוּקֵי הַתָּמִים
וְאוֹר אֱלֹהִים בְּעֵינַי;
וְהִמָּה אוֹר עֵינִי לְקַחֲוֹ
וּצְחוּקִי — מַעַל הַשְּׁפָתַיִם.

נִכְנַסְתִּי בְּשִׁפְנֵי מוֹעֲדִים
לְעֵם מִתּוֹךְ הַמְּנוֹן וְשִׁירָה;
וַיֵּצֵא אֹנְכִי בְּאֶבֶל
וַיִּפְנֵי מוֹסְבִים הַקִּירָה.

לֹא לָכֶם, לֹא לָכֶם אֹר הַשָּׁחַר הַפְּרוֹשׁ
עַל רֹאשֵׁי הַצֹּרִים ;

וְכִשְׁתִּבְקַע וַיָּשִׁים עַל רֹאשֵׁי הַגְּבָעוֹת עֲמֻרֹת
שֶׁל אֲזִירִים —

תִּבְשֹׁן, תִּתְבָּאוּ בַּחֲזִירִים, בִּסְדָּקִים

וְנִבְטָ כָּל אֶחָד מִסְדָּקוֹ, מִחֹרוֹ,

וְצִמְאָה הַנֶּפֶשׁ הַחוֹטְאָה לְאוֹרוֹ

שֶׁל יִשְׁחַר — וְנִמְקְתֶּם בְּצִמָּא, אֲזִי יָקוּם

דֹּר חֲדָשׁ, זָכָאִי,

שְׁטָרֶם הַתִּבְקָע הַשָּׁחַר כְּבָר הַיָּשָׁרִים לְסֻלְעִים

לְפָלֵל לְשֹׁמֵשׁ בַּחֲשָׁאִי

וּלְמַלְכוֹת שָׁמַיִם.

וְאַתֶּם —

בַּחֲשֵׁךְ נֹלְדֶתֶם וּמֵתֶם

בַּחֲשֵׁךְ, וּמֵתֶם — וְעַל פְּגֻרוֹתֵיכֶם יִתְבַּקַּע מָלֵא

הַדֹּר הַשָּׁחַר

וְשִׁחַק לְאִידֵיכֶם, וְרָאָה לְפָנָיו דֹּר חֲדָשׁ, דֹּר אַחֵר...

מאורת-צור, אלמימר-אבן,
ברזל-לוח, ברזל-חרט;
הרסק מן העיר חרתי
דבר המרה.

מאורת-צור, אלמימר-אבן,
נגזי רוחי ומאנו;
עוד אחשה ופרשתי
מגלת חיי.

יחיד דמם, יחיד נזיר,
זרק טובכם כלפי פניכם: —
אעל, אקח, הכל אקח
ולא מיריכם.

השתוממתם כי הלכתי
והשתוממו כי באתי;
אך נגליתי — ותהרגו
בשתיקתי.

נֹרֶת שֶׁמֶן תֵּאִיר פָּנַי שְׁלֹחֲנִי,
קְרוּעֵי תַּכְרִיד, חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת
בְּרָכִים שֶׁל הוֹמִירוֹס וְשֶׁל תַּלְמוּד בְּבִלִי הַפְּרָסְנִי
אֵלֹהֵי עַל גַּב אֵלֹהֵי מִתְנַבְּבוֹת, מֵאֲפִילוֹת.

אֶפְתַּח דְּבָרֵי חוֹל וְדְבָרֵי מוֹסֵר
אִלְיָאדָה וְסֵפֶר תַּנְיָא ;
מִדָּה לְדָף לִי עוֹלָם חַי וְבָשָׂר
וְצַפְרֵי קֶתֶב מְבִיאֹת לִי מִשֶּׁם אֶפְסִנְהָ.

אֶקְרָא אֶקְרָא אֶת־הַסְּפָרִים הַנּוֹשָׁנִים
עִם הַחֲדָשִׁים ;
מִדּוֹר לְדוֹר אֲמִיל, מֵאֶרֶץ אֲבוֹת אֶרְצָה בָּנִים
וּמִמְקַדְשֵׁים לְמִקְדָּשִׁים.

וְאֶעֱשֶׂה מִה־שְׁעֵשֶׂה מוֹרֵי רִבִּי,
עָמוּד עָמוּד אֶקְרָא וּבִשְׁוֹלֵיהֶם אֶעִיר
הַעֲרוֹמִי בַּחֲסִידוֹת, וּמִקְפָּח גָּבִי
אֲשַׁקֵּר בְּנוֹסַח יִשָּׁן : אֲנִי הַקָּמֶן, הָעֵנִי וְהַעֲשִׂיר.

יש אני עם אנשי כל-הגולה
ועם הכנסת אלחם לחם עני;
מדלתי פי מפציעים הרי קולה
ומול יגונה אכף את-יגוני.

ועוד מבכל ועוד מספרד
ומספרד דרך פולין ורוסיה
של יד העם אתנהל ער וחרד
לקראת כל-רחש, כול או כמיהה.

ועת ארון העם על כתפו כל-מתנדב
ישא, ואחריו יסע כל-המחנה.
גם אנפשי אשלח אל קצה בדיו
ולכנפי הפרכת שתסרחנה.

ובכרסם נוגני עם אליוני ידם
ובעלע שיר עם דמעות סתר —
פי גם הוא מדמי מאדם
מפרסום פרקי יד עם שרידי מיתר.

ובלילי שחזור בנוד על מפה
שכינת עם מורדת שבט.
אז תחת נפי כתחת נפה
מתחמם ציץ מזרע דוד.

ויש אשר מארץ מסע
יבך העם ועמו תבך השכינה.
בביתו אז בקול ענות אשפע
ומשיריהם אפרדי קינה.

אך יש אשר לא אדע מה ולמה
אשמע תרועת עם וירעע בו וירונן —
אז אשאג: שמעו קול ברמה
ומענתות זכרו את־המקונן.

גם הולכים הפהגים,
המחרמים, המקללים;
על ראשיהם — זרי דפנים,
על רגליהם — שמו כבלים.

האספסוף שמים מחרת,
אחריהם קורא מלא:
זהו דינו כי ישראל,
זהו דינו שיתלה.

הפהגים הולכים שרים
ובמותם עוד מתנבאים:
אנו עולים אל הקרים
בין עקרבנים, בין עקרבנים.

שֶׁתַּבַּח הָאֵל בְּשִׁמוֹם.
הַמַּחֲדֵּשׁ לְתַקִּיפוֹת עוֹלָמוֹ;
אֶף עָבְדוֹ יִשְׂרָאֵל מִתְחַדֵּשׁ
לְבָקָרִים עַל פָּגְרָיו, עַל דָּמוֹ.

מִתְחַכֵּל בֶּן הָאִפְרָסְקִי,
זֶב עֲגֹבֵר כָּל־גִּמְיֹשׁ בְּעֵגֶב;
יִשְׂרָאֵל מְנוּפָה עַל מַסִּים
אֶת־גִּבְיָיו דָּם צִעִירָיו וְזַקְנָיו.

לַחַיִּים עִם נוֹשֵׂא כָל־תְּרוּמָה,
דֹּם־קֹדֶשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין זְמַנִּים;
מִמֶּנּוּ — הַעוֹלָה לְקֹרְבָן
מִמֶּנּוּ — עֶדֶת הַפְּהֻגִים.

נפשי נפשי, למה את בואבת תמיד

על גורלך ?

הוצר לך על שעת הזריחה, אשר עלתה

על אהלך ?

או אולי הצר לך על שעת השקועה, אשר קרבה

ועל צל יום-מחר ?

כי יצל יום ממרחק ואת-אהלך עוד לא פקד

ואת לא זכר !

נפשי, נפשי, למה את תהמי בקה,

האת יחידה ?

ישלה יום ויפנה יום וככה תלאי מחליפות,

ומפתר החידה.

דם הפגעי לאלהוף ואל לך לקבול,

ואל לך לבעוס ;

קבלי דומם על שמוך את-השקיעות —

באת הזריחות.

ע וְרִי, נְפִישׁ, נְפִישׁ תּוֹעֵדָה.
קוֹי לַמְנוּחָתְךָ;
מְרַקְלִין יֵשׁ בְּצֵל הַלֵּילָה.
דִּפְקוּ — וַיִּפְתַּח.

מְרַקְלִין יֵשׁ בְּצֵל הַלֵּילָה.
אֶךְ הַדּוֹפְקִים רַבּוּ.
יֵשׁ שְׁנֵכְנֵסוּ מְרַקְלִינָה.
יֵשׁ לְדֶרֶכָם שָׁבוּ.

אֶךְ גַּם יֵשׁ בְּאַמְצֵעַ דְּרָכִים
עוֹמְדִים וּמִשְׁתָּאִים
הַאֲחֲרָנוּ זְמַן הַבְּנִיסָה.
אִם הַקְדַּמְנוּ בָּאִים?

וּמִפְנוֹת כָּל הַמְּבוֹאוֹת.
וּמִמְרַקְלִין פְּנִימָה.
הַמִּיָּה דְקָה עוֹלָה בָּאָה
כָּל-אַשְׁמוּרָה תְּמִימָה.

אִפְשֶׁר תּוֹפֵעַ יָד נִעְלָמָה.
תִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ דָּקָה:
תְּבוֹא תְּבוֹא נִשְׁמַת אָדָם
עֶרְהָ אֶף מִחֲכָדָה...

נִצּוּצֵי הַנִּצְיָה, הַיּוֹרְדִים עָלַי
עִם דְּמִדּוּמֵי הַחֲמָה לְבָקָרִים.
בְּשִׁבְרֵי רַעְיוֹנוֹת נִתְמַי;
חֲלַמְתִּי כִּי יִגַּע הַיּוֹם וְשִׁלְחָבֶת דְּמִיּוֹנִי לֹא תִשָּׁלַח לְעוֹלָם.
וּבִטְרָם נִלְדָּתִי — מִתֵּי.
וְלֹא זִהְרֹרֵי הַנִּצְיָה אֶפְזָר בְּעַל־בְּרָחִי נִצּוּצֵי לְקַטְנוֹת.
וּכְבָּה אֶת־דֶּרֶכִּי אֲשֶׁרָה.
עַד יָבוֹא הַמֵּאֲסָף מֵאַחֲרֵי וַיֵּאֲסֹף
אֶת־פְּנֵי אֶל־כְּלִיּוֹ, כְּלִי־חֶרֶסוֹ.
וַיִּדְלֵם מֵאַבְנֵי הַדֶּרֶךְ.

וְהִנֵּה כִּי יֵאֲסֹף נִצּוּצֵי אֶל־כְּלִיּוֹ —
וְשָׁמָּה עַל קִבְרֵי הַנִּשְׁשָׁן
עַל יַד גֶּדֶר דְּחִוְיָה בֵּין קוֹצִים.
וְאָמַר: זָכְרוֹן לָאָדָם
שָׁמָּה אֶת־נַפְשׁוֹ עַל שִׁבְרֵי רַעְיוֹנוֹת.
וְנִשְׁרָף בְּעֶרְמַת נִצּוּצִים.

תָּעוֹלָם נָתוּן בְּלִבִּי — וּבְמִי נָתוּן אֲנֹכִי ?
הַכֵּל נֹצֵר בְּעָדִי — וְלֹא כְלוּם נִשְׁאַר בְּשִׁבְלִי ?
הִרְבֵּה דְרָכִים כָּבַשְׁתִּי — וְאֲנִי כָצַדִי הַדְרָכִים,
וּמִהֲלִי וּמִי לִי ?

אֲנֵשׁ מִקְלִי בְּעֶפֶר וְאֶת־עֵינִי בַּמֶּרְחָק.

וְכֵה יְהִי סוּף־דְּבָרִי :

אָמַר : מֶרְחָק, הִרְאֵנִי אֶת־דְּמִיוֹן עֲתִידִי

אוֹ הַשֵּׁב אֶת־גּוֹלַת עֲבָרִי.

וְאִם יָדָם הַמֶּרְחָק — וְיִדְעַתִּי גִזְרִי.

מִשְׁנֵה שֹׁכֵר הַשִּׁבְרָתִי :

הָיָה אֵל לִי וְנִמְתָּ, וּבַמִּדְבָּר הַדּוֹמָם

עִם אֵלֵי נִקְבְּרָתִי...

ספריו נוסחאות התפלות.
נמשמשו פני האותיות ;
במקום האמרים הצרופים —
עמודים של שאלות ותמידות.

מסמלק אני מתוך ספרי.
מתנחד בפנת הבית ;
ודממה רוטטת באהל —
וקוטה לקינה חשאית.

לא לך הן המגלות הקדושות
לא לך הם עתיקי הגוילים.
אך יש אשר פתאם בנסשי
מתרגש קול טמיר, איך מלים.

ואחר נוטפת הדמעה.
ובפרשי אז שוב את-המגלות
לי ונד: יש מרפא בדמעה
ורמז לתחית התפלות.

וב אני יחירי.

ובהנהג הדלתים המוצקות.

ובהרק לשון המנעול מאחורי —

וניחרר חלל החדר, וקהל הספרים נודעו.

ונגשר בפזר האבק משל גביהם.

ורוח קלה נשבה לה על פני האצטבאות.

וירשרש דף לדף.

וכרף לחברו הסביר פנים

ותחי כל-אות, ותדבר מאליה :

ומי יודע, מהזה הם עלי מתוך מאורתו

זה העש.

שקנן בבטנם של הספרים.

בהבקש אויב אל מבצרו :

ומי יודע, מהזה הרקרו הצללים.

אשר עם קריעת הדלתים

שבו לרקם דבר תשלומותיהם.

ולנחש נחשרצעותיהם על הפתלים.

וקרקק עקב, זולל ספרים, צץ מחרו

ונחבא שוב —

ושוב אני יחירי.

אוי, מה הנה לי ?
 אם עקרב נשכני,
 או בבור השטן רודף אחרי,
 אשר הבקשתי שוב אל חדרי חדרי,
 ובקשתי מפלט :
 אספוגי, רוחות עבר טובות,
 והעבירוני לאלהיכם ;
 ואתה, צל עקיבא,
 אשר סוככת בקנפיה על אהל כל-תלמידך
 בהתקומי.
 שים עלי את-ידך וקרבתי,
 כי שוב בשרתי בשורת עולם נשכח ;
 ותהרק לשון המגעול מאחורי,
 ותתן צו, חריקה-צו,
 "מבאן ואילך".
 ויהי הצי בפקודת שליט,
 ותהי לשון המגעול — לשון הנפש,
 ושוב אני יחיד.
 ואחרי קול הרעש — דממה גדולה
 וישקע חלל החדר בלאחר סער.
 ולבב הספרים נכנס אל קלפתו,
 וכתב הפקעק שעל גביהם
 הציץ כי מזרח בקרחתו

והנה שיר הכתלים הלבין משהיה.
 וזוית זוית הרתה את־דממה.
 ואשמע את־הדממה עולה קרבי לאט־לאטה
 בבטחון שבי, שמוח לבנים.
 ותגד לי הדממה מתוכי ומנפשי.
 ושמי כנפים לבנות ועיפות
 רפרפו בחלל החדר.
 רפרפו — ואחר שמדו פרושות באפריון לבן.
 ותהיינה הכנפים:
 כנף הדממה וכנף הבדירות.
 ואתכנס תחתן.
 וזקן הספרים שמי.

נולדה שמש קוץ אז בשחקים
 ואני נכנסתי לחיות חיי ספרים
 וחי נפשי.
 בשד החלון שאג לי העולם שאגת שמש.
 ועץ מסרבֵל חלץ לי תפוח ודב.
 ותדפק לה דלֵיה קמנה על חלוני
 דפיקה קלה.
 ושעות דפקה הדלֵיה על חלוני.
 דפקה לא חדלה.
 וצר, כה צר לי הדב.

צמ

הוּי פָּנִי דְלִיָּה קִמְנָה לְךָ
 לְאִשֶּׁר תִּפְנִי
 אֲנִי — אֵין לְבִי נָתוּן לְךָ מִשְׁתָּה.
 וְרָאִי: זְרוּעוֹת אֲבוֹת קְרוּשִׁים לְפָתוּ אֶת־צִנְאָרִי,
 וְשִׁינֵי סוֹפְרֵי סִתִּים לִי רוֹמְזוֹת וּמִבְקָשׁוֹת.
 כִּי אִישׁ אֲנִי מִקְרִיֹּת סוֹפְרִים,
 וְעַם הַקְּסוּדָה מְסַר לִי מְסִרַת תְּנִי.
 וְצִמַּח חַי — מִלְּאֲכֹו נָבֹט לִי מִתּוֹךְ הָאוֹת וְתָנָה,
 וְאֵלֶי הַחַיִּים וְהַתְּאֵנָה
 נִגְלוּ לִי בְּרָאשֵׁי תְבוֹת וּמַעֲמִידֶךָ.
 וְתִיכָר לִי הָזֶה אַחַת קִמְנָה
 מִשְׁׁׁי עוֹלָמוֹת זָרִים,
 וְדָבַר הָאֱלֹהִים —
 מֵאֱלֹהִים.

וְאֵל הַשָּׁמַשׁ הָיָה דְּבָרִי:
 וְזִכְחָתִי הַשָּׁמֶשׁ
 וּבָאֵתִי הַשָּׁמֶשׁ.
 וְאֶת־כָּרֶכֶב חֲדָרֵי תְּשׁוּבִי לְפָקֵד מָחָר:
 אֵךְ אֶפְשָׁר — וּבִשְׁוֹרֶת שֶׁחֵר הָרֵאשׁוֹנָה
 לֹא תֵאָזֵק אֲזֵנִי.
 וְכִי תִנֵּעַ בְּהֵן קִרְנֶךָ בְּדָף אֲשַׁנְבִּי
 לֹא יִהְיֶה עוֹנָה לָּהּ.

ובצדקתם.

כי תזרקי צדור קרנים בעד החלון —
של מדקדק חלל ופל.

ומצאתיני מחר משלך של הרצפה.

בשדצאה נפשי בין הספרים.

ובקשרנא על דף זה זמן הספרים.

צמוד בין זרועותי.

ומצאת:

חותם חי.

זה חותמך, שנהמתם עליו

עם נשיקת שפתי האחרונה.

הַסֵּם : תַּפְלָה קַטְנָה לְבֵית־עֶלְמִין מוֹבִילִים.
תַּפְלָה לֹא־רְצוּיָה ;
לֹא קָדִישׁ יְתוֹם, וְלֹא פְסוּק תַּהֲלִים
לְפַחּוּפָה וּלְדוּוּיָה.

הֵם : טוֹמְנִים בְּעָפָר
אֶנְחָה־אָדָם ;
וְכָךְ סְחִים : תַּחֲלָה דָּוָה מֵאֲמִין, וְאַחֵר — בָּפָר,
נֶאֱנַח — וְנָדָם.

כִּי עֵיף הָאִישׁ וַיִּינֶע
מִבִּקֵּשׁ נֶם וְהוּא וַיֵּאָל ;
עֲבָשׂוּ הֵם : מוֹבִילִים אוֹתוֹ בְּטָרֶם נִגָּל —
לְקַבֵּר יִשְׂרָאֵל.

ה' וי מרחבים עוממים
של נפשי צמאת אש.
בך העולם היה אז
בטרום זע היש.

תוך זמזומים כוללים
כל-יצר רע וטוב.
זה עם זה מסתפקים שם
התחלת כל נסות.

ובמחבואים נפשניים
מתרגשים הן ולאוי;
המאזנים רופפים
מאין הכרעת בך.

אז הנפש צוללה
ביום של טוב ורע
והיום חליפות לו.
זע אף אינו זע.

גבולים לא נתממשו עוד,
לא לילה. אף לא יום;
שם הנפש נפגשה
עם צלה על פני תהום.

הוי חלב הפקפקן.
ונשמה בבד-המא.
מלפניך — מלאך טוב
מלפניך — שר?

ובמרחקים דוממים
על תהום שאינו נח.
תפגש איש ותשלל בך.
אם רע, אם, או אף?

ר' דוי:

! את-השמים ואת-הארץ אקרא לעדים עלי

ועידו.

אם לא תני הר וחוף אני חי.

ואם לא יסודותי: קינה ושיירה

ובגן

וסתירה.

ואם לא הם לי בל-הענק.

ואם לא נפצתי כלים

ושפכתי יינם, שמור ימים ושנים.

ואם לא עבדתי שבעה אלים

ושבעים ושבעה שטנים.

כיב בִּיתְךָ כְּזֶה הִתְחַלֵּכְתִּי.
וּבֵין עַמּוּדֵי הַפְּרוֹזְדוֹר תַּשִּׁיתִי כִּצֵּל הָעַרְבּוֹם.
וְתַפְרֹפֵר כְּנָף רוּחִי עַל שְׁמֵשׁוֹת הַדִּלְתוֹת
פָּרֶפֶר וּפָרֶפֶר.
עַד נִשְׁרָה אֵין אוֹנִים עַל מַפְמָן הַבּוֹת.
וְתֹשֶׁר אַחֲרֶיהָ דְּמָעָתִי.
וְאִם מִי שֶׁהוּא פֶּתַח אֶת־דִּלְתִּי הַבּוֹת לְרַנֵּעַ —
אֲנִי לֹא הִזְמַנְתִּי אֶל תַּחַת קוֹרְתּוֹ;
וַיַּעֲבֵר עַל פְּנֵי אִישׁ זָקֵן
מִזְקֵנִי בֵּית יַעֲקֹב הַחֲרָדִים.
וְתִשְׁמִישֵׁי הַקֹּדֶשֶׁה מִתַּחַת לְבֵית שְׁחִיז.
עָבַר וְרָמַם לְתַמּוֹ בְּדֹל־כְּנָפֵי.
שֶׁפָּרַס לְרִגְלָיו.
וּמִמַּעַמְקֵי הַבּוֹת הִקְרוּ תַחֲנוּנֵי הָעַם הָעֲצוּרִים.
וַיִּפְלַל שְׁלִיחַ הַצִּבּוֹר עַל שׁוֹלְחָיו.
וְלַבּוֹת הַנְּרוֹת הִבְהִיב לְמַעְלָה
עַם לַבּוֹת הַלִּכְבוֹת הַדּוֹלָקִים.
וּבְרוּכֵי הַזֶּהָב הַסּוֹכְכִים עַל פֶּתְחֵי הָאֲרוֹן
הַקְּשִׁיבוּ רַב־קֶשֶׁב.

ופתוחי הציצים בכתל המזרח פָּרְחוּ.

עם אֲשָׁבֵלוֹת העֵנָב.

ותנע פֶּרֶכֶת האֲרוֹן נִעְנוּעַ שֶׁל רֶטֶם.

כִּי עֲבָרָה הַתַּפְּלָה בֵּין גִּידֵי רִקְמָתָהּ.

וְאֵרָא — וּפְנֵי הַמִּתְפַּלְלִים קָרְנִי.

וְהָאִישׁ שֶׁבַע הַיָּמִים — שֶׁדָּרְתִּי נִזְדַּקְפָּה.

וְנִגְשָׁן בְּיַדְדִּירְקִי מִבְּטֹו הַתָּמִים בְּאֲבִי.

שֶׁקָּפַל טְלִיתֹו.

וְנָשִׁי יַעֲקֹב הַצְנוּעוֹת הָרִימוּ רֹאשֵׁיהֶן

מֵעַל „קָרֶבֶן-מִנְחָתָן”

וְתַצְעֲנָה מֵאַחֲרֵי הַקָּלָעִים לַתּוֹךְ עֲזַרְתִּי הָאֲנָשִׁים;

וְתַמָּךְ הַשְּׁלֹוֹה מִשֶּׁן לַעֲיֹן.

וְנִפְשׁ עִם נִפְשׁ הַתִּיחָדָה בְּלִי אִמֶּר וְדִבְרִים.

וְהָיָה כֹּה טוֹב לְבָלְמוֹ.

וּבַעֲדֹר לֹא נִדְמָה הַתַּפְּלָה

כְּנִתִּי אֶת לְבִי לַשִּׁיר וְלַתַּפְּלָה.

הָאֵם אֲשֶׁמַע מִתּוֹכָם קוֹל נִפְשִׁי.

אוֹ הָדָה.

וּבִסְלִסּוֹל נִגְנוּנִים אִם אֶחָדָה

אֶת-דִּרְכִּי לְבָבִי הַבּוֹדְרוֹת.

וְאֶתְמַח:

הַבֵּית — בֵּית אָבִי.

והקדל — בני עמי ואחי.

והתפלה — אחרת.

שליח הצבור, תפלתך לקויה.

כי לא הוצאת את-נפשי בתפלה.

ימה אם על אלפי שולחיה בקשת.

ועלי לא בקשת.

הן יחיד אנכי בין רבבות עמך

בעמך בתבל הגדולה ;

וכי יסגר השמש את שערי הבית לעת ערב.

וגם האלמיומר רצון מקרבן התפלות החמות —

עוד ותעשה בין עמודי הפרוזדור צל מלאך לנפשו.

ועל פתוחי הציצים בכתל המזרח

תפוז עוד תפלה.

לא אמורה.

ואת דממת הבית כי יקב קול תלונה חשאית.

מי יגיד.

אם שכינת הרבים הומיה

או שכינת היחיד.

י רדה עלי מלנכולות השקועה בשעת הערפום
ד ותז על נשמתו מספל צבועה הנונים.
ובטנם החמלתי במעטה הלילה —
הבתרתי לרגע בקתר השקועה.
אה, מערב הימים, מי בקש מידך כתר השקועה?
ואתה, גורלי, שלמה נתת את-רחבת היקום
ויגונו בלבי.
ואהי נשמת עולם ולב כל-האדם.
ותרד עלי מלנכולות השקועה בשעת הערפום —
ואני לא חפצתי!

והידי הלכתי מנעורי בארץ.
ותהי זוית קמנה בודדה בלבי.
ויהי נר של שעה מגיה ענותנות מקדשי.
ויהי פי עופתי מלכת, התקנתי את-עצמי לפנת הקדש
ותהי זאת תפלתי:
והנני-נא, צורי, לעצמי יחרגי.
ואל אוקא בקהל.
ומה-שנתת בלבי אקבל מתוך השתחויה

ואברך ה'ך, אשר בָּנְתָה לִי חוֹמָה מִסָּבִיב,
וּתְסַקֵּל וּתְטַהֵר וּתְקַדֵּשׁ
מַלְכוּתִי הַקְּטָנָה —
זו מַלְכוּת הַיְחִיד.

יְרֵדָה עָלַי מַלְגֻכּוּלִית הַשְּׁקִיעָה בְּשַׁעַת הָעֶרְבִים,
וַיַּעֲמֵד הָעוֹלָם בְּפִיף רֹאשׁ, מוֹרֵד עֲפָעָה,
בְּשִׁיזְרוּדִים מְקַנְצוֹת תְּלַמְלִיז נְטִפִים אַחֲרוֹנִים
לְאַרְגָּמָן הַיָּמִים —
וְכָבִים

וּתְבֹא אֶפְלוּלִית מִסְתוֹרֵץ וַתַּעֲטֹף מֵלֹא קוֹמַת הָעוֹלָם.
מִי יֹאמֶר, מַה־יִּגַּל לְעוֹלָם לְאַחַר הַעֲלוֹת הַמִּסָּה,
וּבִשְׂרָה מַלְיָה מַה־תִּהְיֶה,
מַה־יִּהְיֶה לְאַדָּם.
וְלִי, אָדָם נוֹגֵה, מַה־יִּהְיֶה,
לִי?

שֶׁל נִעְלִיף, בְּרֹאֲדָם, דּוּמִיָּה,
כִּי נוֹצֵרָה נִשְׁמָה מִתּוֹף מַלְגֻכּוּלִית הָעָרִב
וְשִׁלּוֹת הַשְּׁקִיעָה,
בְּרוּף הַמַּחֲדָשׁ הַדָּשִׁים
וּמִמֶּלֶא לְבָנוֹת
וּמַחֲשִׁיף לְנִכְחַן עוֹלָמוֹת.

ממעטה האפל של בין הערבים
ומתוך מלנכולית השקיעה.

זולף אור סדר על קרקר התבל הדלקה למנוחות
זולף ומקדש את-כפי הקרים
ומושחם לשומרי התחומים.
הם.

פרח לפרח וצמד בלחישת שפתים,
וצפור גזלה באברתה תסוכה,
ואדם באדל ופגם לאדבה ולחלומות הלילה,
וארזיה ונמר את-מרות השקיעה מקבלים.
וים נרעש מתכונץ אל גדותיו — ויישן.
ואולם רק לבי פתוח על גליו ופצעיו.
ואולם אני רק אני —
טרם נחתתי.

בְּדַרְכִּים לֹא כְבוֹשׁוֹת תִּמְשְׁדָּנָה קְרִסוּלִי
וְרַגְלִי בְּחוּל הַקּוֹדֶחַ עַד עֵצֶם תִּשְׁרָף:
קוֹל טְמִיר קִרְאֵנִי וְאָמַר לִי אוּלִי
עַד מַעֲלוֹת הַשֵּׁשׁ אֲנִיעַ עִם עָרֵב.
עִם עָרֵב, כִּי אֲדֹנָה אֵין כַּח מַלְכָּת.
וְנִחְלִי פִצְעֵי עֲשָׁנוֹת
נִתְגַּלָּה הַשֹּׁעַר וְעָלְיוּ פָּרֶכֶת
עִם כְּתֻבָּת: פֹּה שִׁינּוֹת
הַחֲדוּדָה, פֹּה תִרְנֵן הַדְּמָמָה
כָּל-כְּמָהָה בֵּת עֵין.
כָּל לֵב אֲשֶׁר בִּקְשׁ בַּעֲמָא
אֲפִיקִים — וְאֵין.
וּמִלְמַעְלָה לַשֹּׁעַר
וְלַפָּרֶכֶת מִלְמַעְלָה
תִּרְפֹּד לָהּ שְׂכִינַת הַצֹּעַר
שֶׁל עֲנַנְת לִילָה.
אֲבִלָּה.
בְּהַשְׁלִים מַחְזוּרָה.
עִם תַּסְפָּלָה וּשְׂאֵלָה

קִיב

על שפִּתָּהּ, היא נִמָּה וּמִיחֲלָה לַתּוֹרָה.
 וְאִפְּל עַל פִּנִּי
 וְאֶשֶׁק בִּירְאָה
 אֶת־אֲדָנִי הַשַּׁעַר — אֲדָנִי
 וְאֶכְלָה לְמִלְאֵךְ הַרְחֵמִים, כִּי תִסַּב הַדִּלָּת עַל צִירָהּ,
 וְכִי אֶעֱלֶה בְּמַעְלֹת הָאוֹלָם
 לִכְהֵן בְּקֹדֶשׁ מַעֲמָה;
 אֶךְ הִיוּ הַשַּׁעֲרִים נְעוּלִים,
 וְדַמּוּת לֹא הוֹפִיעָה, וְיָד לֹא הוֹשָׁטָה.
 וַיְהִי בְּאַחֲרוֹנָהּ
 שִׁמְחָתִי אֶת־כַּפִּי לְשַׁעַר הַדּוּמָם,
 וְעוֹנָה
 לֹא הָיָה, אֶךְ נִעְזָב וּמְשׁוּמָם
 אֶת־שֵׁם אֱלֹהֵי לֹא חִרְפָּתִי בְּשׁוּבִי;
 עוֹד זֶיךְ הָאִמּוּנָה
 בִּי לְחֵשׁ, כִּי טוֹבִי
 לִפְנֵי, וְלִי הִיא הַבְּהוּנָה.
 מִדַּרְתִּי אֶת־דָּגְלִי, הִדַּקְתִּי אֶת־שְׂרוּכֵי סִגְדִּי
 וְאִט אֶת־אֲשׁוּרֵי
 אֶל מַעְגְלִי
 וְאֶל יִסּוּרֵי.

ס חקנים שעבדוני וחומה תסובבני —
על גדותי הפחל

ותדרי תקשתי. בקחולו הנה קבת עיני
רוחצת ובלבן בת-עיני זרמתי ותפחל.

ועל מרבדי הפלוסין
השטוחים, בשכשך הדשאים
ובלהט נשמתי בין שבילים מקסים
ונגלים — אטהר מפשעים.

עם שחרים, עת גלילת אנפי וילונים,
ומחדש וכלול
מתחשף הניקום מחתולי יגונים —
בכל אשר אפנה שם סלול.

משעולי לפני, לי ערבו כל-שירות וברוכות
כל-דמעות ורצוי כל-קרבן צנוע:
ובדרך דלתותי משתגם הרוחות
בא משה, ועמו ישוע.

ואחרם עוד רבים, ששמעם
מרחוק שמעתי מתבקשים לסעודה;
ואם שפתי לא שפתם, ואמי לא אמם —
הן אחד הסוף למחמד גם לבדה.

הנה הבסאות, אלופי ומורי,
הסבו בתוך;
נקבלו את-לחמי, כל-שורי פרוי
ממיטב כל-זבח.

צנוע אחלי כי היכלי הקמרון הרמים
מה אדם, כי יבחר לשבתו;
שלמה תתאונן צפונת הפרמים
על קנה, והבקר על רפתו.

ובלילות היוצקים את-שמנם מספל הזרב
ובזלף הפוכבים מעלומות, נמתיקה
סודנו, ונשבר הרעב
בשתיקה.

אשית לכם מהגיוני הסתרים,
שתייתי מפוס הדוללות וכוס האבלים;
ממה-שעל ראשי מספרה שירת פרפרים
עמלים.

מדות לא נבך על הפרפר הכור
מסביב למנורה במחוגה
כפכי שנעורר על אדם השבוי
לבין אשר התאוות או על איוב המנגע.

מה הבדל בין רגן העוף על צמרת
לבין עבד ושיחו;
והאיש מנצרת
מה־יקדש מבנו של אלה המשתחוה על צריחו.

ואם המשך אנחנו מאחת התחלה
ואחת שלשלת —
משל שלחן אביהם מה הבדל אם גלה
סוקרטס, או גלה קהלת.

ואשאלה בן־מרים ואף אתה בן־עמרם,
שלמה נבנסתם הרף שני סתחים;
הן שניכם אהבתם את־אחי, ופשתם וצמרם
לבשתם, ובדרך העולה בית לחם

על שניכם מבכה
אם אחת: על קרבן התלדה,
ועל אחד שנשיקת השכינה הרפה
לקחתו מנגד לארץ מוריה.

... מטילי הברזל נמתחים
לרבוא ורבבות מילים.
לפנים פה שגשגו פרחים
ומבעו בצבעים השבילים.

לפנים פה רחפו מלאכים —
זה כמה בשנים, זה כמה;
אך עקשיו — אבלות הדרךכים,
אבלה כל-זרת, כל-אמה.

לפנים פה זוגות טילו,
פוטנים על גבלם פרטו;
אך עקשיו גם אלו ואלו
מהלמות הקרנם נמלטו.

ושריקה באויר דוקרת,
צורחת מימים על שנה;
אחרונה מעל הצמרת
חרדה הצפור — לאנה?

ומטילי הפרזל גמתיחים
לרבוז ורקבות מילים.
ודע: לנאות אהבה ופרחים
לא יבואוך המטילים.

הַיַּעַר מַעֲדִיז מִתְחַבֵּט
וְנִגְזֵי כְּמַעַט שְׁנֵתְרוֹקֵן;
וְעוֹמֵד בְּחִלּוֹנִי וּמִבֵּית
יוֹם נוֹגֵה, שֶׁקֶפֶץ בּוֹ זָקֵן.

פָּנִי נִהַר מִקְרָה מִתְקַמְּטִים
וּפָנִי כְּפָנֵי הָעֲרוּגָה;
וְאַחַד לְאַחַד מִשְׁתַּמְּטִים
הַמְטִילִים בְּסִירַת הַדּוּגָה.

קוֹדֶרֶה שְׁעַת בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת
וְנִעְוָלִים כָּל־חִלּוֹן וְדֹלֶת;
בֶּקֶת זָקֵנָה לְאוֹר הַעֲשִׁישִׁית
מִשְׁתַּרְקָה בְּרָחוּב, מִשְׁתַּעֲלֵת.

בנעורי החיים צדוני
ודמי כי שאג למרחק:
חטוף מבגד יום מה־שאפשר
חטוף עד שיבא הערב.

ואמר לאהל נעורי:
שלום לך, אהלי השקט,
כי נחפז אנכי לדרך
ולא אדע אם תשוב תפקד.

ולאמי הורתי אמרתי:
אל־תבכי לבן־בטנה ההולך:
אם את הדרבתיני בית רבי —
השמן העבירני למלך.

ואתם תינוקות בית־רבך
בקר הולך אני אף מאתכם:
הוי חמש עם רש"י ותוספות —
אינני משתה תלמידכם.

וְזֹאת וְגַם זֹאת כְּכֹר יָדַעְתִּי.
נִשְׁתַּמֵּךְ מִחוּץ הָאֲגָדוֹת
וְנִסְלֹט מֵעוֹלָם הַמַּצִּיאוֹת —
לֵאמֹן עֲבָשׁוּ רַגְלֵי מוֹעֲדוֹת.

שְׁחָרוֹת — וְאֶהֱבֶה אֲגָדָה
וְכִחְרוֹת — הַדּוֹלָלוֹת אֶהְבֵּתִי;
הָאִמָּנִים כְּסִפְקָן אֲנוֹשׁ
וְאֶחְקֹר בְּעֵת שְׂרַעְבֵּתִי:

וְאַלֶּה, אֶךְ לֹא, לֹא הִלַּכְתִּי,
כְּזָאֵב לִקְרֹאת טְרֵפוֹ אֲזִי רִצֵּיתִי;
וּמִה־שִּׁשְׁנֵי שָׁנִים עַל דְּרָכֵי
טְרֵפֹתִי, אֶכְלֵתִי מַעֲצָתִי.

וְשָׁנָה עַל שָׁנָה חִלַּפְתִּי,
וַיְהִי לַעֲת עָרֵב שׁוֹכַעְתִּי;
וְלֹא נִשְׁאָר לִי דָבָר לְכֹרֶסֶם
בְּלִיתִי אִם פֶּרֶקֶי הָאֲצָבָע.

רנן מְרֻגְלִית טוֹבָה אַחַת.
הוא בְּעַמְקֵי יָם לְבָבִי:

דֶּק נִשְׁמָתוֹ הַנִּדְחָה
שֶׁל מְלָאכִי וְכוֹכְבִי.

וְחִזּוֹק מִהִבְהַב תְּמִיד,
כֶּךְ אוֹמֶרֶת מְרֻגְלִיתִי:
מָתִי יָבוֹא יוֹם מִתְהוֹמֹת
כִּי אֲשָׁאב — וְעֲלִיתִי.

אִם בּוֹכְבִי תְּמִיד הוֹמָה,
בּוֹכָה נִפְשׁוֹ בְּמִסְתָּרִים:
אוֹי, כִּי אֶחָד לִקְוִי אֲנִי
בֵּין חֲבֵרֵי שְׁבָמָרוֹם.

וּבְחִלּוֹנֵי מַר יִבְכּוּן
רוּחוֹת נוֹגִים לְיֵלָה, לְיֵלָה:
יֵשׁ לָהּ נֶפֶשׁ לְחִצָּאָה,
חִצָּה מִשָּׁה, חִצָּה מִעֵלָה.

רָדָה נִשְׁמָה עֲצוּבָה לְעוֹלָם
ד' נִהְי אֵךְ בְּרִדְתָּהּ — נִשְׁלָמָה.
כִּי יֵצֵאָה בְּשֶׁל-כְּרִתָּהּ לְרִדָּה אֶת-עַלְלִי
גִּזְרָלָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

יִרְדָּה נִשְׁמָה עֲצוּבָה לְעוֹלָם
וְנִהְי כָל-יְמֶיהָ אֲבֵלָה.
כִּי אִישׁ לֹא אֶהְבָּה וְאֶת-אִישׁ לֹא אֶהְבָּה
וְתִקְנָל אֶת-יוֹמָהּ וְלִילָהּ.

וְתַמַּע הַנִּשְׁמָה בְּמַדִּינוֹת רְחוֹקוֹת.
בְּאַרְצוֹת נִבְרִיּוֹת בְּלִי חֶשֶׁךְ;
אֵךְ אִישׁ לֹא אֶהְבָּה וְאֶת-אִישׁ לֹא אֶהְבָּה
וְאִישׁ לָהּ אֶת-דִּלְתּוֹ לֹא פָתַח.

וְתַצְנַח הַנִּשְׁמָה עַל סֶף בֵּית סְגוּר
וְתִמַּח עַל שְׁפָתֶיהָ הַתְּלוּנָה;
וְאוֹלָם בְּהַשְׁלִים עִם גִּזְרָל גְּלוּתָהּ
לֹא מֵצָאָה גַם אֵז אֶת-תְּקוּנָהּ.

ויהי לילה אחד — ותפלל הנשמה
 ועד בקר תפלתה נתקיימה:
 ותחַרד באויר אַנְחָה אחרונה
 ותשל באַנְחָה השְׁמִימָה.

וְאֶפְשָׁר — שְׂדֵבֶר קִנְמָא;
נִבְנִסְתִּי לְטֶרְקֵלִין בְּרַעְדָּה,
נִצְבִּיתִי עַל פִּתְחוֹ בְּדִמְמָה.

וּמִוִּבֵּל הַטֶּרְקֵלִין בְּאוֹרוֹת,
כָּל-פָּנִים עֲלִימִים חֹזְרִים;
וְלִהְיוֹת פִּסְטִּירִינִים, בְּנוֹרוֹת,
מֶרְקֵדִים בְּמַחֲלוֹת הָאוֹרָחִים.

וְנִבְנִסְתִּי אֲנִי לְטֶרְקֵלִין
וּפּוֹסְקִים לְרַגַּע הַקּוֹלוֹת,
הַכֹּל בְּאוֹרָחַ מִסְתַּכְּלִין:
„וּמַה-לֹּ? לָזֶה וְלִמְחֻלוֹת“.

— „לֹא בִּאתִי לְחַלֵּל אֶת-חֻגְכֶּם,
„הוֹרוּנִי — וְאֶהְיֶה שְׂמֵחַ“.
וְשִׁנִּית הַמַּחֲלוֹת מִתְלַקְּחִים,
וְנִשְׁכַּח מֶלֶךְ הָאוֹרָחַ.

קִבָּה

מְנִינָת הַפֶּסַח רֹעֵשֶׁת
וּפְתָאוֹם דְּבַר-מָה מְזַדְעָזֵעַ;
לְרַעוּתָהּ הָעֵלְמָה לֹחֶשֶׁת:
”חֲבֵל עַל אֶקְרֵד הַגֹּשׁ”.

הַטְרַקְלִין מִתְרוֹקֵן מֵאָדָם,
אֶקְרֵדִים מִסְתַּלְקִים וּפּוֹסְקִים,
וְשׁוֹלְחִים הָאוֹרְחִים מִבֵּטֶם
הָאַחֲרוֹן בְּפָנַי — וְשׁוֹתְקִים.

לֹחֶק אֲנִי אֶת-בְּנוֹרִי,
וּבִפְנֵת הַטְרַקְלִין בַּחֲשֵׁכָה
מִנְגֵּן אֲנִי אֶת-מִזְמוֹרִי,
מִזְמוֹרוֹ שֶׁל מִנְגֵּן חֹלְקָה.

נִגִּינָתִי בַּחֲשֵׁכָה גּוֹסֶסֶת
מִיָּתְרֵי עֵדֶן מְזַדְעָזֵעַ;
הָעֵלְמָה עֲדָנָה לֹחֶשֶׁת:
”חֲבֵל עַל אֶקְרֵד הַגֹּשׁ”...

הַמָּקוֹדֵה

הַתְּדִי נִפְשִׁי עִמָּדָךְ

מִעֲתָהּ:

עַל יָדְךָ

כִּי אֵשֶׁב — אֲשַׁקְּמָהּ.

כִּי אֲמַנֵם שְׁנֵאתִי קֶן-שִׁקְטָהּ מִעֲצֵם הַנְּעוּרִים.

יַעַן שְׂרַבְתִּי

רֵיב גָּדוֹל: וְלֹא מִתֵּן שִׁקְרִי יִסּוּרִים —

יִסּוּרֵי אֲדָבָתִי.

וְאוּכַל?

כָּל-חִילִי נָתַתִּי

וְהַיּוֹם עוֹד לֹא הוֹחֵל.

וּבִקְרֵי אֶבֶן עַל מִשְׁפָּתִי.

וַתִּתֵּן נִשְׁמָתִי

לְחַפֵּץ עַלבוֹנָה.

וּבֵאתִי

עַד בֵּית אִשָּׁה זֹנָה.

הַמָּקוֹדֵה.

קִבּוּ

שְׁלֶךְ אָנִי יַחְדִּי לִי זִוִּית
רַק אִמָּה עַל אִמָּה;
הַיּוֹם וּפְנֵה מִשְׁרֵבִית.
פִּתְחֵי שַׁעֲרֶךָ
וְיָבֹא הַנֶּדָּה.
וּצְאֵי-נָא לְבֶרֶךְ
אֶת-בְּנֶךָ, אֶת-יְחִידֶךָ.
הַדְּמָמָה.

רבע שנים ואני בגולה.
פליט אודיסה החביבה;

וברביעית שבתאי הגה
לקראות שוב ביפי אביבה.

יפי אביבה, להט קיצה
ומשניהם — פלאי סתנה;
שני אביבים לאודיסה,
עדנת בספה ועדנת זקבה.

עדנת בספה — איר סיון,
עדנת זקבה — אלול, תשרי;
פזרניות, אש ושלג
על העיר באחת השרו.

עולם ראשון שלג, שלג,
עין פזרחה אז השטה;
והשני — פני להבות,
אש השקיעה באה עתה.

קלא

אומרים: בן בארץ אבות
עת ימי השקדים באים;
לבן, תבלתי, כחל וארגמן
אוסרים שם מלחמת צבאים.

מי הבא מנוף הצפון,
מי שלבו העלה חלודה.
באו תחת שמי אודיסה —
זכר קל לשמי יהודה.

מי הגר אל נוף הצפון
בא וחם לך אל להבה;
בא וזכה בשמי אודיסות —
הפקר שלגה, הפקר זקבה.

בינתיים, בין אביבים —
ים מלמטה, ים ברמה:
שכור הריחות והמראות
אקפץ קפיצת דג הנמה.

יום וְשִׁמְשׁוֹ, יוֹם וְשִׁמְשׁוֹ
אַחֲדֵי הָיוּ כָּל-הַשָּׁנִים;
הַתֵּדָבָר זָקֵב אֶל הַתְּהוֹמוֹת
וַיֵּצֵאוּ פָּנֵי הַמַּיִם.

אֵין כָּל-יָוֵם וְאֵין כָּל-שָׁמֶשׁ,
הַכֹּל הוּא מִתְקַת אַחַת;
כּוֹרֵשׁ חוֹל וְכוֹרֵשׁ הַזָּקֵב,
זָקֵב חַי בְּתוֹךְ קַלְחָת.

כּוֹרֵשׁ חוֹל וְכוֹרֵשׁ הַזָּקֵב
וּבְכּוֹרֵשׁ בְּתֵהוֹם מִתְקַתוֹת
אֲבָנֵי גִזֵּר שֵׁם נֶעְרָפוֹת
וְהַזָּדָרָה לְסִקְמָבְרִיּוֹת.

הַנֶּה רִתַּח דּוֹר הַזָּקֵב,
מִזֶּה רִשְׁפֵי אֵשׁ מִסְכִּיב;
דְּגִים קוֹפְצִים כְּמוֹ עַל מַחְבֵּת
הַדְּגִים בְּשָׂרֵי אֲכִיב.

מִרְכָּב זָהָב אֶחָד פָּרוּשׁ
הַרְחֵק שֵׁם לִפְּאֵת מִזְרָחָה;
כָּל־הַזָּהָב בָּא הִימָּה
וְכָל־הַשְּׁבִיל — לְהִיכָל בִּרְכָּה.

שְׁבִילֵי מַיִם עוֹלִים בְּטַח
הֵם הַיָּם וְאֵין רִנָּע;
מִי הָאִישׁ, כִּי יִרְחֹב לְבָת
שְׁכוֹר הַלַּיִל וּשְׁמוֹנֶה הַנֶּגֶה.

רָעַד פְּתָאִם שְׁבִיל הַזָּהָב,
רָגַל קָלָה דְּרָכָה עָלָיו;
שְׁלוֹבֵי זְרוּעַ נִצְעַד יַחְדָּו
אֶל הַמְּרַחֵק, אֶל הַיִּכְלָיו.

ס ירתנו שמה דומם.
אקשב מחיאת בך המשומים;
לבותינו בנו נעים
ושבילינו — אנה נומים?

ים ושחק, ים ושחק
והתבלת מה עמקה;
שלהי אלול, והים אז
נושם פוספור, איש ותשיקה.

ובהעלות לי המשומים
זיקן מים יזלו ימה;
הוי, מה רבו הפוכבים
גם בים וגם בנשמה.

מי זה בא לְכַאן מאופיר,
הַמְדוּדוֹ, אִם מִפָּרָס?

כִּי עַל חִלְקַת יָם מֵעָרַב
אֶת־מַרְבְּדֵי זָהָב פָּרַשׁ.

לֹא, לֹא יָד תַּנְגִּירִים פָּרַשָׁה
אֲטוּן טוֹב זָהָב פָּרָנִים;
סֹהַר רָקִם רַקֻּמַּת נָגַה,
טֹנָה פֶּז וְצִפָּה מִים.

רֶטֶט קַל עַל פָּנֵי הַזָּהָב;
סִירָה בָּאָה עִם הַמִּים;
אוֹי לְזָהָב, לַמַּרְבְּדִים,
אֲשֶׁר גְּזָרוּם מִסְפָּרִים.

מהשֹׁפָר לִי הַקִּנֵּד:
שֵׁם, בְּעַמְקֵי יָם הַמֶּלַח
פִּלְטִין יֵשׁ וְכֶסֶף כְּבוֹד
וְלֶכֶסֶף יוֹשֵׁב מֶלֶךְ.

מֶלֶךְ זָקֵן, שֹׁב וּמִפְדֵּן,
סְבִיבוּ מִים — הָרִים חוֹמוֹת:
וּמִפִּי וָאֶף מִנְחִירָיו
יִפְרֹץ יָם וְזֶרְמִים תִּהְיוּמוֹת.

רִנְלִיו — נוֹזְלִים, יָדָיו — נוֹזְלִים,
רֹאשׁוֹ הוּא אֶפִּיק נְחָלִים:
אֶךְ בְּמֶאֱרֵב פִּי מֵעַחֵז
דּוֹלְקִים אוֹדִים, שְׁתֵּי נְחָלִים.

שְׁתֵּי נְחָלִים — שְׁתֵּי עֵינַיִם,
יוֹם נִלְחָה תּוֹבְעוֹת, צְמָאוֹת,
וּבְמַחֲנֶנֶת אֲשֶׁדּוֹת מִים
רוֹקְדוֹת תָּמִיד סְבִיבוּ פִּיּוֹת.

קלז

באות נשים, כלילות יפי,
בנות כל-ממלכות המים;
אומרות שלום, בורעות ברה,
נותנות נפושן מחיר עינים.

אף המלך די לא ידע,
שינוי אוכלות יום ולילה;
קהל עבריו מה הם עושים?
— צפים מן התהום ומעלה.

וברחץ להן בנות ארץ
בחס היום ביום-המלח,
חוטפים המה כל-היפה
ומביאים שי למלך.

יודעות זאת כל בנות הארץ
ולא תצאנה עוד הנמה;
סר וזשא ח המלך
מן נחיריו איש ונקמה.

— "אדוננו ומלכנו,
רק בת-דיג קטנה אחת
יושבה שם בסף האהל,
צו, הנביא את-האחת?"

קלח

— "צאו, הביאו בת הדייג".

ומעמקי ים ומהרה
עבר רף וטוב להביא
דבר הצו לאבי הנערה.

בת לדיג — בבת עינו,
והוא איש זרוע, קצר-אפים;
וישבע לתפש תכף
את-המלך ברשתו חיים.

הלך הקהיל הדייגים.
טוו רשת גדולה אחת;
ויורדו את-הרשת
אל המצולה הרוותחת.

וביום השלישי והנה
רשתם זאת מה רב משקלה;
ובינו הדייגים
כי הציד היטב עלה.

וימשו את-הרשת
מי במומים, מי בחבלים;
אף המלך — בלו נזלים
והרשת — בלה חללים.

קלמ

ויהי כי עלתה מן המים
והנה בלה ריקה;
והמלה מלה מימי
אזל גזל לו מחיקה.

רק שתי שיניו שתי גחליו
הנה נשארו ברשת;
אז לקחון הדגים
וקתשו אותן במכתשת.

ואת-אפרן זרו פרשו
לארבע רוחות השמים;
למן היום שהוא בנות ארץ
באותו רוחצות שוב במים.

ספר לכם מעשיה.
קרתני בעת שאהבתי;
נחמדות הן סוגיה ולזה —
ברם, צלה שלי לא עזבתי.

אחיות הן סוגיה ולזה
ישמיהן מזדירות בית אמן;
זו לזה לתמר דממה.
זו סוגיה — תפוח ורמון.

לסוגיה רגלים מנחרות;
ידים מנגנות ללזה;
ולזה אף תנש לפסנטר —
רוקדת בקר סוגיה הפזיזה.

אה, לזה-נשמה, מזורקה;
אה, לזה-נשמה, קדרילה.
נחמדות הן סוגיה ולזה —
ואני לא עזבתי את-צלה.

קמא

וְעֵלָה לֹא נִסְתָּה בְּמַחֲלוֹת
לֹא נִסְתָּה מֵעוֹדָה בְּפִסְנִמֹּר;
חַי־נֶפֶשִׁי, אִם פֶּעַם נִמְלַכְתִּי
אֶת־עֵלָה שְׁלִי אַף לִקְנִמָּה.

וְלֵעֵלָה אִם זָקְנָה, חֲרָדָה,
שְׁגֵדָלָה לְצַנִּיעוֹת אֶת־בִּתָּה;
וְשִׁירָה אַחֲרַת לֹא יִדְעָה
מִבְּרָכָה עַל מִימָּה וּפִתָּה.

וְלֵעֵלָה אִם זָקְנָה, חֲרָדָה,
לְמִדְתָּה קְרֹא סִדּוּר וּתְחִנָּה;
בְּעֶרְבִי, בְּשַׁעַת עֲשִׂירִית
הוּא קוֹרְאָה כְּכֹר "שְׁמַע" מִתּוֹךְ שִׁינָּה.

וּבְשַׁעַת עֲשִׂירִית כִּי אָבֹא
בֵּית סוּגִיָּה וְלִזְזָה לְבַקֵּר
סְבוּנִי בְּנִגּוֹן וּבִרְקוֹד
וְאֲנִי, נוֹחַ לְשֹׁפֵר, מִשְׁתַּכַּר.

חַי נֶפֶשִׁי, אִם אוֹתָן אֶהְבֵּתִי —
אֶת־שְׁמֵי הָאֲחִיּוֹת, חֲלִילָה;
סִפְרָתִי רַק דְּבָרִים בְּעֶלְמָא
עַל סוּגִיָּה וְלִזְזָה וְעֵלָה...

יָגֵד, יָגֵד, יָגֵד, יָגֵד-פְּגִידָה,
יָגֵד קִמְנָה, יָגֵד שׁוּמָה,

אֶפְשָׁר לָבֶדֶת מִתּוֹךְ פְּחֻזוֹת
מִיָּמִי זָהָבוֹ אַחֲרֵי נוֹטָה?

אֹרֶז הַיּוֹם וְשִׁחֹר הַלַּיְלָה
שְׁמִי רְשִׁיט — שְׁמִי עֵינֶיךָ;
הוּא מָה אֶדְבֵּל לְשִׁחֹת, לְעֹלֹל
בְּעֶרְבוּבֵת תְּהוֹם צְבָעוֹךָ.

וּלְחִיךְ — מְפֻחֶיךָ
גִּימְטִיקָה מְבַרִיקוֹת —
הָבִי אוֹתָן וְאֶמְלֶאן
מִנִּי מְלִלֵי הַנְּשִׁיקוֹת.

רוֹחֶצָה אֶת בְּגָדֵי תִלְמִלִים
מוֹבִלָה אֶת בְּצֻחוֹק־רֵעֶנְךָ.
פָּרָק אֶפְרָק אֶת-צִמְתְּךָ
וְאֶת-עִנְיַת סִגְד־קִמְנָה.

קִמְנָה

פזמוֹת רגֵלָךְ צֵד צִדְתִּי
אֶחָזְתִּי אִשׁ קִדְחָת.
מִתּוֹךְ שִׁמְחָה אֶשֶׁן לִבְנֵת
שְׂדֵי בְתוּלָךְ אַחַת, אַחַת.

נִינָה, נִינָה, נִינָה, נִינָה-פִּינָה,
נִינָה מִזְבֵּה, נִינָה רָעָה;
אֶפְשָׁר לִבֶּךָ אַחֲרֵי נֹמָה?
אֶפְשָׁר לִבִּי-שׁוּמָה מְעָה?

כני דרוך לי למרקלין
ואטיל בין הזוגות
טייל רוח אביב צחה
בין שושני הערוגות.

או כפרץ במשובת-לילה
סופת חרף בין אילנות
בן אתפרץ אל המרקלין
ואסתובב בין הבנות.

לבי נמלא שגעון חיים,
נפשי צמאת תשנוגות;
הבה ארקד את-דרכי
גם אנכי בין הזוגות.

והאספו כלכם, אורחים,
התקבצנה בנות, בלכן;
חי הליל וחי הנעורים
ומשניהם — יין השלחן.

עוד במרתף יינות טובים.
קחו הריקוֹנָא כָּל־יִינְכֶם;
אתם כָּלְכֶם קְרוּאֵי מוֹעֵד.
מָחָר — מָתָם, מָחָר — אֵינְכֶם.

שָׂאוּ בְּבִרְכָּה קֹהֵל גְּבִיעִים.
שָׂאוּ מִיְמִינִי, שָׂאוּ מִשְׁמָאלִי;
אֶת הַיָּסֵד, מַלְכַת נָשִׁים,
לְכִי הִתְקַדְּשִׁי לִי בַמְּחֹלִי.

כֹּה לְחִשְׁתִּי לְרֹאשׁוֹנָה,
גַּם לַשְּׁנִיָּה, גַּם לַשְּׁלִישִׁית;
אֵין בְּכִנּוּת יוֹדְעוֹת נָעִם
מֵלֶת אֶהְיֶה חֲרִישִׁית.

אֲךְ בְּלִכְתִּי הִמָּהָה תִּשְׁאֹל
בֵּת אֶת־אִמָּה, אִשָּׁה — בַּעֲלָה:
מִי זֶה, אִשָּׁר בָּא וַיִּמְלֹךְ
כָּל־הַלֵּילָה, כָּל־הַלֵּילָה.

מי יודע חלומותי
ומי תבן את הרהורי;

שוב בגיתי עולמותי
כאשר בימי נעורי.

ורקיע לי יצאתי
כלו זהר, כלו תכלת;
ועם שמש יומם נרתי
ועם סהרי בלילות.

ועננות באות, יוצאות,
ורעיונות רצים, שבים;
ברוך מדליק הנצוצות,
ברוך מעריב ערבים.

ספרים הרבה לא כתבתי
אלא ספר אחד קיים;
אחד מרחב שאהבתי,
אחד ספרי — השמים.

קמז

לילה – סדר על מעוני.
יום – שמש עליו תלוי
והמיטב של המנוני
הוא ההמנון: הלל ליה.

תָּמוּל עוֹד הָיִיתִי חֶלֶשׁ
וְהַיּוֹם נִהְיִיתִי מַעֲקֵה;
וּכְמוֹ תַּחַת הַשָּׁמַיִם
עָמוּד בְּרוֹזל פֶּתָאִם הָעָנִי.

אָכֵן צִיד כָּלֵל אֵינֶנִּי,
אֶף לֹא פִיטֵן, לֹא פִילֹסוֹף;
אֲרוּר מִתִּי, אֲשֶׁר הִנֵּה,
אֲרוּר אָדָם, אֲשֶׁר כָּתַב.

בָּרֵם לֹא תָמוּ עוֹד הַנַּפְסִילִים
וּמִזְרָעִם יֵשׁ עֲדוּיִן;
לִכֵּן יִשְׁנֶב כַּח בְּרוֹזל
וְיִשְׁתַּבַּח תּוֹכֵל קֵנִי.

מִהֲדִלִי יִשְׁאַלֶת רֵאשִׁית־אַחֲרִית.
חֶקֶר נַפְשִׁי, חֲשַׁבּוֹן קִצִּים;
קֶרֶנָם יֵשׁ לִי— וּבִצּוּרִים
אֵךְ עַד יֵרֵד מִבּוֹל גִּצִּים.

קמט

או הניחו וְעָקְרוּתִי
מִנִּי שְׂרִישׁוֹ מִגִּדְלֵי עֵפֶל;
וּבְהִשָּׁחַת מַפְעֵל אָדָם —
אֶלְעַג לַעַג מִפִּיסְתוֹפֵל.

או תַּפְשִׁיתִי קַרְנֵי הַיָּכֵל,
בְּעִמּוּדִים שְׂבִתוֹנָה;
וּבְהִכְשֵׁל הַיָּצִיעִים —
יִרְחַב לִבִּי לִי וְרוּחַ.

או אֲנִישׂא אֲרִצוֹת קְדוּמִים,
אֲבַחֵר דְּרַבִּי לִי רוּמָאָה;
וְהַקְרָקִס כָּל-כֶּךָ גָּדוֹל,
וְהַזִּירָה כָּל-כֶּךָ נָאֵה.

שָׁם עִם שְׂאֵנַת אֲרִיָּה אֲתַנְּר
וְעִם דְּהֶרֶת הַפּוֹסִים;
הֵן אֲנִכִּי מִמְשַׁפַּחַת
גְּלִדִּיאַטוֹרֵי קַרְקָסִים.

הֵם, בְּעֶלְיוֹן הַיָּצִיעַ
לַחֵשׁ רַחֵשׁ, הַדּוֹת עֵלְמָה;
בְּרוּכָה אַתְּ מִפִּי הַגְּבוּרָה
אֲשֶׁר חִלְקָה לָךְ מַעֲלָמָה.

לְכֵן יִשָּׁנֵב דּוֹר הַנְּפִילִים.

וְהַפִּטָּן לְכֵן-הִפְגִּים

יָבֹא יִפְרוֹט עָלַי נָבִלִי .

מִזְמוֹר שִׁיר עַל הָאֵיתָנִים.

אני ואה

א

ני ואה רדמנו עד נשקמנו
לב ללב כבשר אחד דבוקים:
וכשגולמנו קבל חקים
וגושי גוף בתו המין נסתמנו.

אז תצליח משמים שוט חזים
וישקענו שסע ונפרד:
ומאז פלג גוף אל פלגו חרד.
ונשוע איש אל איש משנים זחים.

ויהי בהפריד בנו שוט אכזרי,
נבדה מום בבשרך אף בבשרי:
מחזי לקחו שני תצאי הרים.

עפרך — עפר מעפרי.
גם אני לסטמתי נגזי צרי:
מחיקך אז גולתי סוד הסתרים.

קנב

ב

ב חִיקוּךְ אֲזִי גִזְלָתִי סוּד הַסְתָּרִים
וְאֵל חִיקוּךְ יָשָׁב בְּרָצוֹן אֲזִי בִכְפִּיָּה;
וְאַחֵר קָרַב — הוּא, דָּם עַל פָּנַי הַיְרִיעָה,
וְלְאַחֵר קָרַב — חֲלִילָה רֹד עַל פָּנָיִם.

וּבְטָרִם קָרַב פֶּאֶרְתִּיךְ נָזַם, בּוֹמָז,
בְּשִׁרְךָ סִבְתִּי נָרַד וּמַר וְשִׁמְזָן;
כֹּהֵן לָךְ אָנִי, נָם יֵשֶׁר, נָם אָמֵן,
מִתְחַלֶּה יִיף הַקֶּרֶבֶן, אַחֵר יוֹמָת.

וְאַרְאֶךָ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמְךָ,
וְעַל מִפְתָּנֶךָ עוֹמֵד יֵשֶׁר וּמִחֲנֶךָ,
עַתָּה לִפְנֵי כֹהֵן נִפְתָּחוּ הַשְּׁעָרִים.

דוֹם הַכְּנָעִי, קִבְּלִי מְרוֹת, אִשָּׁה,
רִנֵּעַ אִשָּׁר וַיִּרְחִי עֲצָב תַּשְׁעָה,
כִּי צִרְתִּי צוּרוֹת־חַיִּים בְּחֻמְרִים.

כי צרנו צורות־חיים בְּחִמְרִים.
 קרפן יצרי, אשה, לא ארחמך;
 שם בְּדְבִיר הָרָצָה, היכל רחמך,
 פָּרַחָה כְּהוֹנָה וַיַּעַל צִיץ הַנִּגְבְּרִים.

מיום נפְרָדְנוּ רוּחִי כְּמָהָה רוּחַ,
 וּמוֹמְנוּ זֶה מִזֶּה מִשְׁתַּלֵּם;
 דְּבוּקִים אָנוּ, פְּרָצִים שׁוֹב מִתְמַלְאִים
 וּשְׁנִייתָנוּ אַחַד בֶּן מְשׁוּחַ.

בן מְשׁוּחַ — מִחַיִּי יִבְחַר חַיִּי,
 יִחְרוּת חֶק בְּחֻדּוֹ שֶׁל הַפִּיף,
 כִּי לִקְדָּה נּוֹצֵרֵנוּ, כִּי עַל קֶדֶד הִשְׁלַמְנוּ.

יֵשׁ בְּדָם מִיסוֹד הַמִּפְרִיא וְהַמְטִיב,
 יִשְׁמַח אָב הַזֹּכֵא, גַּם הַחֵיב,
 שְׁנֵינוּ אַחֵד הוּא, וּבְכַנְנוּ תִּמְנוּ.

 נינו אחד הוא ובבגנו תמנו
 ולמי נשוע ולמי נוחילה:
 הוי ליום, בקדשי אל — מעילה,
 ביריעת סתירות שנינו גם רקמנו.

קנן דרג הכל, מקרא זה בתורה
 ובכתובים: על מחצה סיסרא;
 שחק כחול תמיד לנו סתרה,
 חטא גשרף ממניף הסיקורא.

אף מה-שמכרה — יהיה לא ימלט,
 אליהו יקים את-ההילה,
 ומעלי בקשה חנה פתיחת רחם.

יתברך פרי האשה והיין:
 שרום הוא הנחש, אדם הוליד קנן,
 ומטפה יצא איש בשלמה חכם.

מִשְׁפָּחָה יֵצֵא אִישׁ בְּשִׁלְמָה חֶכֶם.
אֵלֶּה נָשִׁים רָפְדוּ אֶפְרַיִמוֹ.

עַם דְּמִדּוּמִים עָמַם בָּרַק פְּגִיזוֹ.
הִתְפַּשְׁט מִחֲרִישׁ פְּרַפּוּרֵי מַלְכִּים.

הָיָה אוֹתוֹ חֶכֶם: בָּהֶן עָד וְאֶמֶן.
עַל בָּסְאוֹ הָיָה מְבַהֵן. יֵשׁ וְדוֹרָם;
אֵד מִיָּנֹו נַעֲשֶׂה אֶפְקוֹרָם.
בֶּז לְשׁוֹלְמִיּוֹת. אַחֲרֵי שֶׁכּוֹ דָּמֶן.

בֶּן יֵשׁ שְׁמִנְלָה לָנוּ תַּחֲוֹם מַחֲשׁוֹפוֹ.
וּבִתְחִלַּת דְּבָר נַעֲוֶץ סוּפוֹ.
אֵין מוֹצֵא, תוֹעִים אָנוּ תוֹךְ עֲגוּלוֹ.

מִי, יִשְׁכְּבִיבוּ יַעֲשִׂים אִישׁ גְּבוּרִים—
עַל קִרְחָתוֹ נִקְרוּ הַמְּקוֹרִים.
סוֹד מַעֲשֶׂה סוֹד נִתְעַרְטֵל מַחֲתוּלוֹ.

סוד מעטף סוד נתערמל מהתולד.
 עוד במעי האם לו דמות הצנפדה.
 נוקב יהוש מר בדעתו הרופפה:
 פשו ערות איש, ולא — פסוהו כלו.

מעלי תאנה תפרו לו חגורות.
 או מארג יקר — כתנת פסים;
 אחד הם המקבים והמכסים —
 נכסוהו כלו מחוקקי הדורות.

בגס ישוע בא, ומשה מת בסודו.
 מזרח הליט קלון האיש וכבודו.
 לא נגלה שם החומר ההיולי:

אך גם שם כבר פך השמן פוחת.
 דקורת פגיון תלונה הפרכת.
 והשמן שזחק שחוקן ההתולד.

השמן שחוק שחוקו ההתולו.
 ! למה בא האיש ולהיכן פניו:
 הניבעיר עיר בלפיד אש שנגב?
 שומר, עורה. ארצי, ארצי, חולי:

שמע עם לילה זה ברעה החצוצרה.
 וראה פני תבל זו ודמות דיוקנה:
 זנק בפיר ובטן אם נתרקנה.
 אוי לאם מבנה ואוי לאש מיוצרה.

צחר עם לגיונות, ריטשרף לבב נחוש.
 קול משית על החמור הכחוש?
 מר ונרד וקציעה עם עשן הזבחים!

שמן כורה. לילית היא המקמרה.
 בנו, גם ערו עיר בחסדי קליאופטרה.
 הנמצא פתחים או אטומים פתחים?

ונמצא פתוחים או אטומים פתחים?
 ומהיכן יקחו המפתחות;
 עת מנגלות נקלמ צלילים, ריחות —
 צבתונו בנסתרות שני תחים.

אנו חמר מרוב, וצלח להפדרה?
 שורים פושטים צנאר אל קמרבה?
 או בפלמין שנתמנה שר בזה
 אדם, — מהו, אנדה תוך אנדה?

אהה גסיונות קשים, עת משית,
 בת מכשפות תפשו בקרית,
 לחשים והשבעות שומרים סף הבאות;

מפלחת עולים תמרות עשן,
 רתח סוד מחדש ומשן,
 ומעץ הנצחים נושרות שעות, שעות.

ו מעץ הנצחיים נושרות שעות שעות.
 ה'ה מלך, שבשים שנה מלך.
 שבשים שנה רכב על השלה.
 ובששפט עמו — דן סנהדריות.

דן סנהדריות — בלבי ביתו ערף.
 אף בבנו אז המיל חשד המרה.
 ומאפריונו לילה ירה.
 ברת ראש המינוק ושמע זאת בעריו.

אף שנת לא ידע, ליל וליל וגודיו.
 קם על אלו, פשט על עמודיו.
 ויבקיע אל שוכבת חיקו:

עת נדנדת בנו בליל נתינתה —
 הניף חרב על המלכה עצמה.
 אז ישוב מלך אפריונו-ריקו.

אז ישוב מלך אפריונוריקו.
 אך האמן יעצר משקלת:
 יש שנטרד מיכלת אל וכלת.
 אך אור האמת ידור לו מספקו.

ישועה המאזנים, כף לבך יקבילה.
 שד וקרוב אם ישקל — ישאו תמים.
 גבר אחד — כל-העולם פגמים.
 מדה, גבול וסוג לחיוב ולשלילה:

כי נתנו תמיד באבני כף הקלע.
 והנפש הסוערת וצאלה
 על פי התהום בעצם ליל נדמנו:

סביב העדן — הרב מתהפכת.
 מדור אמונות אל דור מתכת
 גן-עדן הקיאנו, כי אשמןנו.

גן ערן הקיאנו, בי א'שמנו.
 אך אוי לאיש, לא מעל בקדשים;
 גדת עם המרוקים — גור עם נחשים,
 ומפרי הדעת טוב אשר מעמנו?

הן ולא מהשיכם, מהדזה אסור, מתר,
 נפשי מתלבטת בין הגדרים;
 אך עם חג — ארית פגרי בשורים?
 ומלאים אלבש, מה אני סמרטוט?

הרצון בי מתנון ומתנמר,
 מי הדיק בששן המתמר,
 ובים התמורות מבהיק חוף נדאות.

אני המתכן ערן וניהגם,
 נתחייבתי למצות כל-הדינים —
 שואגות המאזות שאגת אריות.

יב

 ואגות התאוות שאגת אריות.
אלש בן-דורו, איש-המדע אני;

ומקרב, ומדור טריגוני
הנפרץ שיר העתיד, קץ הפלאות?

פה אבק השורפה שפע בטן צורים,
שם אורזן סב על קמרון עשת.
אומרים: חכמה גבורת איש מתשת —
גם במספר חזון, כח בחסורים;

דורי קבע סבוס לעזועי נפש,
ומגנונים שם בחלל האפס,
שטנו מצא איש, וכלב את-אברקו;

יש בי מן הפלא החשמלי,
חלאת דור, וטגורה הבנגלי,
ים סוער הרביבני על מסרקו.

ים סוּעַר הַרְפִּיבְנִי עַל מַסְרְקוֹ.
מְרַמְנֵי דוֹרִי, מְרַמְנֵי דוֹרִי?
וּבְהִלְקָחִי, וּבְהִדְעָה אֲדוֹרִי
הַנִּשְׁיָג אֵיךְ מְהוּתִי, דוֹר — הַזֶּה?

יָבוֹא מוֹמָחָה אֲזִי וַיִּמְדוֹד אֶת־אֲבָחֹמִי,
כִּפָּה הָיָה בִּי מִיסוֹד הַחֲמָצִי;
יִקְבֹּעַ שְׁעוֹר מַחִי, הַקָּף קִמְצִי,
אֲנֹכִי נִצִּיב מִכְפִּי אֶל תְּהוֹמִי.

הַאֲקִצָּה אֲנִי, אִם אֶחֱרֵק שֵׁן מַחֲאָה?
מָה אִם חוֹקֵר צֹדֵק, מָה אִם מַעֲדָה?
כְּהִנִּים לַחֲכָמוֹת — קֶרֶבֶן חוֹב שְׁלֹמֹנוּ;

זֶה הַשְּׁלֹד יִהְיֶה מְקוֹר כָּל־בְּרָכָה,
וּלְמַדְעֵי דוֹרִי — הַהִנָּחָה.
לִפְנֵי סוֹד הַפּוֹד מִשְׁתוֹמָמִים נִדְמָנוּ.

לפני סוד הסוד משתוממים נדמנו.
 בינתיים צצה שיערת פסח;
 אחרי קציר באה עת האסיף.
 אלמתנו קמה, אנו קמנו?

יש במוֹת חיים, ובפתרון — חידה,
 ובשטרת שיבה אז שגורים.
 באים אנו יעוד היעודים?
 אל תחתית דר, או מחט פירמידה?

אז נשגבנו על כל-אהבה ואיבה,
 צנן לחט אור על דרי שיבה
 ומרמות בינה עם הסוד השלמנו:

ברית הודאי עם השמא,
 שוב מתלכדות חליות הפואמה —
 אני ואת, נדמנו עד שקמנו.

 כי זאת נדמנו עד שקמנו,
 מחינה אז גולתי סוד הסתרים,
 כי צרתי צורות חיים בקמרים,
 שנינו אחד הוא ובכננו תמנו.

ומטפה יצא איש כשלמה חכם,
 סוד מספח סוד נתערטל מחתולו,
 והשמן שחוק שחוקו ההתולו,
 הנמצא פתוחים, או אטומים פתוחים?

ומעץ הנצחים נושרות שעות, שעות,
 אז ישוב מלך אפריונו — ריקו,
 נרעדן הקראנו, כי אשקנו;

שואנות המאונות שאנת אריות,
 גל החיים הרביבני על מסרקו,
 ולפני סוד הסוד משתוממים נדמנו.

כַּשְׁבֹּאת אֵלַי עַם שְׁעַת הַכְּמִישָׁה
לֹא שְׁאַלְתִּי אֹז: מִהֵיכָן;
בְּמַנֵּעַ שְׁסַתֵּךְ לֹא הִרְגִּשְׁתִּי אִשָּׁה,
חֲמוּדוֹתֶיךָ — אֶבְרוּ רִיחֵן.

עֲלֵעַל הִכָּה בְּשֹׁר הַחֲמָה,
מִנָּל קָצֵר קָצִיר בְּשֵׁל?
שָׁוֵא עֲמֻלָּתָ לִפְשִׁט קָמַט,
הִיפָּרַח פָּרַח מִשְׁנָשֵׁל?

הָיָה הוֹד בְּזֶהֱב הַפְּרִיחָה,
יִהְיֶה הוֹד בְּצִיץ כִּי יָמוּת;
וּמִצֵּלוֹ "אֶהְבְּתִיךָ"
נִשְׁמַע צִלִּיל הַסּוּד הָרְמוּס.

בֵּן אֲנִכִּי לְאֲדִירֵי אֶרֶץ הַלְבָּנוֹן
וּבְנֵשׂא יְשִׁיש־הַיְּשָׁרִים עַל תְּלַמְלִיו

הַדֶּרֶת־שִׁיבָה, פֶּתֶר מַלְכוּת־קְדוּמִים,
אֲשָׂא עַל קַךְקַדִּי זֶהב חֲלוֹם הָאֲבוֹת,
וְזֶר אֲנֹת הַשְׁתִּידוֹת:

אֲשָׂא קַרְבִּי שִׁיבַת קֶהֱל חַיּוֹנוֹת,
אֲשֶׁר גָּלוּ מִנִּי.

אַל תִּקְרְאוּנִי שְׁאֲנִי קִדְרָנִית הוֹלֵךְ
עָלַי אֲדַמַּת נֶכֶד,

מוֹרֵד רֹאשׁ אֲנִי מִנְּטֵל הַחֲלוּמוֹת,
אָדָם, אָדָם, הֲרֹאִיתָ אֶת־מִקְדָּשְׁךָ?

וְאֲנִי עוֹד לֹא רִאִיתִיו:

וְאִם לֹא דֶרֶכָה עוֹד כַּף רִגְלִי

עָלַי שְׂדֵמוֹת שְׁתִּידוֹתִי,

וְאִם אִפְּסִים עוֹד לֹא אֶפֶל

וְאֲשַׁק סֶף הַיָּבֵלִי —

אֵךְ וְדַעַתִּי, יִשְׁנָה אֶרֶץ פְּלֵאוֹת,

אֲשֶׁר גִּשְׁמֵי חֲזוֹן הֵם גִּשְׁמֶיהָ.

וַיַּעֲרֹת קְרוֹמִים שׁוֹמְרִים לָהּ.
כְּרוֹנִי אֶרֶץ לִכְסָא מַלְכוּת.
וְהִיכַל אוֹפִיר שֵׁם מִתְנוֹסֵם.
וּבְהִיכַל כֶּסֶּא עוֹמֵד מִשְׁבַּבֵּר הַיָּמִים.
וְאַבְקֶת־שִׁיבָה, זֶה אֲבָק הַדּוֹרוֹת.
נָחָה עַל הַכֶּסֶּא —

וַיּוֹם עַל שָׁנָה הוּא מַחֲכָה.
רוֹחֲנִי יַעֲרִי: הַתְּבַשְּׂרוּ בַשָּׂרָה —
הַמֶּלֶךְ בָּא!

וְאַתָּה, בַּת־מִזְרַח שְׁזוֹפֶת שָׁמַשׁ.
צֵאִי וּמַדְמִי אֶת־נְסִיכָךְ בְּשַׁעַר יְרוּשָׁלַיִם
עִם חֶמֶת מַיִם עָלֶיךָ כְּתָף־שֵׁשֶׁת.

וְדַעְתִּי, יְבֵא יוֹם וַיַּחַדֵּשׁ זִקְן־הַיָּעָרִים אֶת־נְעוּרָיו.
עִם שָׁמֶשׁ תִּמְסֵם שִׁיבַת כֶּסֶּפוֹ
וַיִּצְפֶּה זֶהָב הַשְּׁחָרוֹת:

וְאַת־דּוֹמִיַת כְּבוֹד הַלְבָנוֹן
תַּעֲוֹרֵר שְׁעֵמֶת פְּרָסוֹת סוֹם מִתַּחַת רוֹכְבוֹ.
נְסִיךְ הַמִּזְרָח, פְּלִיט הַשְּׂבִיחַ, מַעֲבֵר יָמִים,
נָחָז אֶל נְסִיכָתוֹ.

עוֹטָה שְׁלֵמַת אוֹר לִבְשָׁרוֹ.
חָרֵב חֲדָה תְּלוּיָה לֹא עַל צִדּוֹ.
סֶפֶר שְׁתִּיקוּיָמִין, מַגִּילַת יְמֵי נְדוּדָיו.

קשורה לו על שכם.
 ונבל זהב ביד מינו.
 בת המזרח יחופת שמש!
 אני פוטנך ואחריך אני הוא —
 ופרשך.
 עם דמדומי שקיעה אל מחוז חפצי אבא
 ולפני מעקך אכרעה.
 ואספר לך אנדת שבוי
 ואנדת שבותי.
 וקך אסים:
 שלשה דברים צווי לי אבות אבותי
 בטרום נאספו אל עמם:
 והנה כי יגחך אלהים לדביר חזונה
 והנחתה חרב זהבה עלי מפתן דבירה למשמרת.
 ואת-ספר גדידיך לפני זקן היערים תפרש —
 וקרא בו ישיש החולמים.
 ולפני מעקה בת המזרח, טביל ארנמן הערבים.
 תקריב על נבלך
 סריגדת מזרח.

כסוּחַ אִישׁ וְחִירוֹף כָּל-תַּאֲנָה.
עוֹרִי — קִמְמִי פַח מְלִכָּי;

לִפְנֵי סִפָּה, אֵל הַאֲהָבָה,
אַרְבַּע אֲפֹר קֹר מֵאֲבָן.

הַאֲתַחֲנֶנּוּ לָךְ, מִפְּקָדֶי,
אִם אֲתַחֲרֹט אוֹ אֲתַגִּידָה
עַל חֲמָאִים שֶׁל אֲשַׁתְּקָדִי,
עַל הַיִּשְׁמָא וְעַל הַנִּדְאִי?

מִי אֲנִי, אִם כָּלֵב אֲנִי,
אֲשֶׁמֶר סָף וְאֶרַח עֶקֶב,
וְלִסְרָגוּלָה עוֹד אֶכְנַע
וְעַל עֲבוֹדֵי לָךְ אֶזְכֶּקֶּה?

הָיָה אִישׁ וְהָיָה אֶדוֹן,
סִפּוֹ שֶׁמֶרֶד כָּלְבֵי בֵיתוֹ;
עֲבָשׁוּ — רוּחוֹ עֲמָךְ יְדוֹן,
יִתְבַּע דִּינּוֹ צִלוֹ מִתּוֹ.

קעא

הזרק דם ברמיח איברים.

יין חמר מסוף בגידי.

מלמלני הרי הרים.

ונפח בי רוח מרד תמיד.

אחר בוא אלי עקדני

והכפישני על שלהבתי;

שבור את-כדי, שפוף את-יני

וידרוש דין חיי ששורפתי.

אף את-אשך, אף את-ינק

הקיאותי לך, אדוני;

היית לי כאלו אינק

ורצונק נפץ אל רצוני.

כי לא אפשט יד לנדבה

ועל גאותי לא אומר;

איש נמשחתני אל כל-נאנה.

ולכל-בחורה נרד אקטרי.

ואל כל-משתה טוב זנקתי.

ואל כל-מרתק יין נסתר;

ובעוד את-גרימכן לא הרגתי —

ברתי בריתי עם מפוסטו.

קעב

ועין הזונה ומחשוף רגלה
משכונה, שבור, ששים פרסה;
וביום של חול קדשתי חג לה
ובשמיני סדיני ערשה.

אני הוא זה שיונק-חלב
אף הביט בי נתעוו פניו;
מהכל פי עץ השיר עליו
ופרפר נהיה חרוף הכנת.

ואני מלבש שחור תלבשתי
סבתי קרזה ופרדסים;
בלבי תיה רוממות בשתי
ובחצן בגדי — נפשות מתים.

עבשו, אלי, לפני ספק
רבץ ארבע פגר מובס;
וראה בריצור שידך מפכה,
תקן בן ודין מעות.

כי יירי מי וישי חדה,
ולא איוב אני כי אתמם;
לפני רעי לא אתחטא
ונידם אחר הוא עם ועמם.

ואם עדיך שוב נמרדתי —
לא עם ודוי, לא עם קינה;
ואם בשיבות פני סדתי,
אך תאיתי לא הזקינה.

נפשי — עוד כל-נגדי רשע
ואף לא חרבה עוד קרקעתי;
מלפניך אם אך אשעה —
אשוב לחיות חיי תפתי.

גל קלף צֶהוֹר על פְּנֵי הָאֲדָמָה
וְנִחַשְׁתָּ הַפָּנִים שֶׁבְּקִלְפִי;
יָרֵד בְּרוֹב עֲטוּף בְּמַלִּית שֶׁל תַּבְלִית
לְבָרֶךְ עַל קְרוֹשֶׁת הַבְּתָב.

אֲתָא הָעוֹרֵב וַיַּעֲקֹץ אֶת־חֲרָט
חֲרָטָמוֹ הַשְׁחוֹר בַּפָּנִים —
חֲרָד הַכְּרוֹב עַל הַקָּרַע בִּירִיעָה
וַיֵּשֶׁב בְּרִתְתָא לֵאלֹהִים...

גְּוִילִים לְכַנּוּנִים מִתְּפַשְׁטִים בְּרַחוּבוֹת —
זֶה שֶׁלֹּג שֶׁל שְׁחָרִית בְּשָׂבָט;
עֶלְדָּה מִלְתַּחְתָּהּ בִּידָה, הוֹלֶכֶת
אֶל בֵּית הָאוֹלְפָנָא לֵאמֹר.

צַעַד וְצַעַד — וְנִחַרְתָּ בְּתָב חוֹר
לְאַרְךָ לְכַנּוּנִית הַשִּׁבִּיל;
נִשְׁקָה אֲנֹכִי בְּאַשְׁנָב וְקוֹרָא
אֶת־יְחֻדֵי הַשְּׁחָרוֹת עַל גְּוִיל.

קעה

ומאכסניות ברחובות הומיות
מתפרצות הזונות ביעף;
דורכות על כתבי השלג ומטמאות
את דבר אדני על הקלף...

ב רזל, מקבת וחרט
הם המבשרים למלאכתני;

עם הלמות מקבתי בברזל
את רוחי התייה הפחתני.

מי יוכל לברזל הקנשה?
כמוני מי ימשל בחרט?
ועושי נשמתני השקנעתי —
וידבר כל-קו וכל-שרט.

האמנם לי כח מבשרי,
להחיות הדומם באמר?
הדומם נתרכך ואעש
בברזל פעושה בחמר.

חרשים, העושים באבן
וחוצבים בצורים, בני גילי;
האספו וראו, מה עוד אעשה
ולא עשיתי בקשיות ברזלי.

קעז

אף אתם חצבתם בברזל
ותלדו בידונים וחרבות;
אף גורל ברזלי נשתנה.
נתגלגל בנשמות ולבבות.

לבן ראיתי בן-אדם
והגו מעפר מתקומם;
ברוך מגלגל נשמות.
וברוך משיח דוממים.

לבן ראיתי חתים
והגם בברזל מצקים;
יצורי הראוני גבורתכם.
בן-אדם — שריריך החזקים.

מכשירי המלאכה, את-כלכם
השבעתי בשבעת השטנים.
הקנעו מפני ואחצב
פואמת בני אדם איתנים.

יָרַת הַיָּחִיד אֲשִׁירָה מֵעַתָּה
בִּיהִידוֹת:

אִי גָדוֹל, אִי בּוֹדֵד וְחוֹמָה לוֹ בְּצוּרָה
שֶׁל בְּדִידוֹת.

עוֹלָמוֹת בְּנִיתִי, עוֹלָמוֹת הַחֲרָבָתִי
בְּנִי:

וּמִי יִכְנַעֲנִי אוֹ מִי יִמְלִיכֵנִי
בְּלָעָדִי:

אֵיזָה הוּא עָשִׂיר? — כָּל־שֹׁדֵד מִיּוֹנוֹ
בּוֹ עָשִׂיר;
דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁךְ בַּשְּׁחָקִים, וְאֲנִי הוּא —
הַנֶּשֶׁךְ.

וּבְעֵינֵי עוֹלָמוֹת, וּבִנְפֹשֵׁי מְרֻחָבִים
אֲנִי:
וּמַעוֹפּוֹ שֶׁל מִי אֵל מַעוֹפֵי אֲשֵׁנָה
אֲדַמָּה:

קֶעֱמ

עולמות חבקותי, עולמות דחיתי

פרירי;

ומי עם עוז קללתי ותגרה,

ועם שירי!

חרדים וחרוזים מצטרפים, מתעוררים —

פואמה;

אשרי שנפשו מעינות של ברכה

וחמה.

אשרי שעבר מרחקים ושאה

ותעה;

מלכיות, מלכיות, הברקות, הברקות —

כל שעד.

אי גדול, אי בודד וחומה לו בצורה —

מנוחתו;

מתוך חיים רבים אל חופיו השלכתי

ובאתי.

מתוך מים רבים, וחיים אבירים

ואהבה;

מעתה במלך אדרבה של קברות

התאנדה.

שירת הַיָּחִיד אֲשֶׁר לְנַפְשִׁי

מִשְׁקָה:

אֲנִי לִי — הַפֶּל לִי, וּמִהֲדִלִי מִלְמַעְלָה

וּמִטָּה? ...

מה שרים על שלכת.
ואנכי — על האביב;
הוי, מה-בְּחִלָּה נִפְשִׁי לראות
בנופיות חול וסֶתוּ מִסְבִּיב;

המה חיים עם השמים
עם השמים הם משתנים;
ואנכי קורא תגר
על מחוקקי הזמנים.

מה-כי אביב אֶחָד ימות,
ואליל מה-כי יבחר;
חי אני מעל האלים
חיי יחיד...

מי קראני הנה? אדני קראני,
וכל העולם הזמן לי לבית המקדש;
עם עשעשי שחר בית-אל נכנס אני,
ובבטואי שמות לי הבקר נקדש.

ומזבחות בנאים בעדי על כל-צער,
כל-אמת עפר קטנה — בטה לעבודה;
בחיק כל-גיא ועמק אשפף לב ברעד
ועל כל-גבנון אקריב קרבן שיר ותודה.

ועוף ותיה שרים עמי ומתנבאים,
וכל-העולם נבקע לי מתוך השירה;
ברסים הטל אתכן תהומות מים רבים
ובנצני תלם — גשמת כל-הצורה.

מִקּוֹר מַאֲוִיִּים חַבִּיִּים, בְּלֵיל הָאֶמֶר יוֹלֵד עוֹלָם חֲדָשׁ.
מִקְרָן אֹר שֶׁל רֵאשׁוֹן יוֹם לְבְרִיאָה.

אֶלְהִי הַתְּמוּרֹת וְהַחֲלִיפוֹת.

אֶחָדִי — הוֹפִיעָה

עַל רֹאשׁ הַמִּתְחִלִּים וְהַשּׁוֹאֲפִים לָךְ

בָּיִם וּבִנְפֹשָׁה;

הַבִּקְעָה וְהַגָּדָה לִשְׁמִירָה וְלִרְנָה

וְלַתְּפִלָּה הַחֲדָשָׁה.

כִּכְהֵן פָּסוּל גָּתוֹן לֹא הִיָּקוּם בֵּין חֲרָבוֹת קִיר

וּמִזְבֵּחַ אֲדוֹנֵי;

הוּא נִפְץ קִיר וְגַם מִזְבֵּחַ וּמֶלֶךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כְּלוֹ

וְגַם עָלַי.

גִּדְי בַחֲלוּמֵי לִבְלָב אֵילָן
עִם זְמֹרוֹת רַעֲנָנוֹת וְנִזְמָן וְעִנְיָן:
פֶּתָאם קָפֶץ עַל־עַל וְהִטִּילָן
אֶף נָגַח צֵלָן.

מִה־לֹא תִשָּׂא תִבֵּל לִי בַחֲיוֹקָה,
וּבַחֲלוֹם הַנֶּשֶׁה מִה־לֹא אֲחַבְּקָה:
אֶךְ יֵשׁ שְׂאֲקִיץ וְנַפְשִׁי רִיקָה
וְהִיא שׁוֹקֶקָה.

היכל והקפא והקתר והאדרת.

ההיכל בנוי, והקפא מצג, ואדרת הפורפורה מקפלה
על זרוע הקפא, וקתר המלוכה תלוי בגם מעל לקפא —
ולמה אפוא אתם מחכים, בני עמי ואחי?
כי הלא התנענעתם למלך, ואת צל צלו שאפתם, ועינכם
נמקה מקוות לו.

הלא עם שחר עליכם על כל נג ופסגה והאהלם בבפכים על
שפשי עיניכם והרחקתם הבטתם, — אפשר נצנצה קרנו ממזרת,
ואף עם צאת הפוכבים נשאתם עיניכם השמימה, ספר כל
פוכב, אפשר דרך פוכבו ממערב.

ובצהרים על כל דלת ושער דפקתם, אפשר תפוש מלכם
לבין תקירות.

אתם, אשר חבשתם חמוריקם והטענתם ספינותיכם ושלחתם
שליחים לכל קצוי הארץ לשאב את גואלכם מגבי גליות!
הבית והקפא והקתר והאדרת — ולמה אפוא אתם מחכים?
הלא ביניכם הוא מתהלך, וכי תניחו כף אונכם על סדק
מפלת ומפלת — ושמתם נשימתו.

מבין חורבות חומותיכם קהוהו, ומתוך מרתפי חייכם העלוהו
ומבולוי הסחבות, אשר יתפס בהם, חשסוהו, כי שנותן הוא
מלכם, והוא חי את חייכם.

קפט

מה אני מבקש?

עלית נג קטנה, והיא עשויה חמר ובסדקי מתקרה
תחובה לה נוצת סופר פגומה, נשארה למשמרת מאבות
אבותי, ושלחן וברמים ופת חרבה ונר של שענה—ושני כסאות.
ואליהו הנביא יושב בראש, ופרושות לפניו כל המגלות, ונגולו
לפניו כל הלכות, ואני אומר:

„רבי ומורי, הלכה זו ואגדה זו סתומות בעיני,
וצפור זו, מה היא אומרת, ופרח זה, מה־שמו, כי אקרא,
ואבן זו, ממי יצא צדיק את ראשו עליה,
ותפלה זו, מתיכן היא באה ולתיכן היא הולכת, וממי
מתקבל ותדעה?”

ואליהו הנביא מחויר לי שאלות ומתיר לי ספקות.

ואני שותה בצמא את דבריו.

ואני אומר לו שוב: „רבי ומורי?”

והוא משיב לי: „בני!”

אלי, אלי

לי, אלי, אלהי מולדתי,
אתה עזרתי,

כי אניש מרחוק, שיעדתי
לו עם דל-קרבני.

אולם מה בכנודים, שהבאתי לך
אם לא נתת מה-לי;
לא תירוש, אף לא שמן זיתי וך
מבית-הכרד על גמלי.

וממלונת כרם אויה, אויה לי
גפנים לא גמרתי.
ולחם, אם שלי ואם של גואלי —
האני קצרתני?

ומה ביום אני העני אניש לך
מרפת או מטנא.
אל רפתי אחר שזה אלי עם חגי שלח,
ושזה איננה.

קצא

ומה חשי שתדרוש ושהנני
עד הלום נשאתיו?
רק קרבן אחד דל, זה קרבן הנני
לעת האסוף.

שַׁעַת הַפְּלֹאוֹת

הַבְּחִירָה
הַבְּלִילָה

בֵּת

שְׁדֵיית עַמִּי בַשִּׁירָה

וּבַתְּפִלָּה

וּבְנִדּוּדִים

עַל פְּנֵי מַדְבַּר הַצִּיּוֹת —

אָנוּ בָּאִים מִחוּץ הַיְעוּדִים.

בֵּית אֶסֶף הַקְּמִיּוֹת.

עַמֵּנוּ לֹאֵט

אֱלֹהֵינוּ הַמְּכַנְּסֵנוּ אֶל עַלֹּ

שָׁל אֶהֱל מוֹעֵד.

אֲשֶׁר בְּשִׁלָּה.

בְּגִדְנוּ בָּלָה וְהַמְנַעַל

הַמֶּר מִשְׁרוּכִיּוֹ.

אֵךְ עַל שְׁמֵי יִשְׂרָאֵל

בָּבֶר דֶּרֶךְ הַבּוֹקֵב.

עִם לֵילָה

נָלִין בַּחוּמָה.

קֶצֶץ

ומלכות של מעלה
תקמור עלינו קמרון שלומה.
ולבקר — ובאה שעת פלאות.
ונגלו שולים
של וילאות.
והבהיקה לנו ירושלים.

השבֿעתיֿכן

בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם,
השבֿעתיֿכן:

אם בְּצִהְרִים
לֹא מָצָאתִן אוֹתוֹ עִם צֶאן אֲבִיכֶן,
וְאִם לֹא יָלִין בְּכֶרֶם
וּבְגֶרֶן,
וְנִחַלְתוּ נָשָׁה בְּמָרָם
נָשָׁה הָאֲשֻׁבוֹרֶן —
וְהִעֲלִיתֶן אוֹדִים,
וְחִפְשִׁיתֶן בְּמַעֲרוֹת וּבֹכִים
וּבֵין יְעִרֵי עֲמוּדִים,
אֵת, שְׂרָפְדָתֶן בַּת־פִּזְחִים.
וְאִם חַי עוֹד, וְאַמְרָתֶן אֶל דּוֹד לִבְכֶן,
אֲשֶׁר יָקוּם וַיִּמַּע
גִּפְנִים, וַיִּטְפֶּחַן
וּקְנֵב עֲנָבָה בְּעֵתָהּ,
וְאִם מֵת הוּא, וְהִעֲלִיתֶן אוֹתוֹ מִבֹּכּוֹ,
וְשִׁמְחָתֶן לְעֵינֵי הַשָּׁמֶשׁ עֲצָמָיו.

קצה

אולי תסרח רוחו
מריח שמשו ותכלת שמו.
ומנשיקות סיכון.
אשר נשקתן גופת דורכן הנעים.
השבעתיכן
בנות ירושלים.

שְׁלִי נַעֲלִיךָ

וְנִי לִי נַעֲלִיךָ, אֵף גִּרְבִּיךָ מָשִׁי.
שׁוֹלְמִית, עוֹלַת יְרוּשָׁלַיִם.
פֹּה עֲפָרוֹת קִדְשֶׁךָ, אֲדַמַּת אֲבִנֶיךָ
עִם הַמָּגִים תַּחַת הַשָּׁמַיִם.

נָזִי תַלְמִידֶךָ
פֶּן יֵאָדָם אֶבֶק אֲרֻצֶּךָ הַיּוֹקֶדֶת.
אֶת קְדוּשָׁה, אֶת נִזְרָה,
וְנִכְנַסְתָּ לְמוֹלֶדֶת.

רַגְלֶיךָ, רַחֲצִי בְחֶלֶב
וְסוּךְ בְּשֶׁמֶן —
עֲבֹשִׂי גַפְעוֹת בְּצוּרִים וְרוּחַצוֹת
בְּדָמָן.

אֲצַבְעוֹתֶיךָ אֶחָזוּ נָכַל.
אוֹ שָׁזְרוּ יְרֵיעוֹת לְקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים —
עֲבֹשִׂי מַחֲבָקוֹת עֲקֵרֵי אֲרֻצֶּךָ
וְנִחָשִׁים.

אֶצְבְּעוֹתָיִךְ

הָעֲנוּגוֹת.

נִמְפוּ בָשָׁם — עֲבָשׂוּ מַחֲמֹזוֹת בְּסִלְעִים
לְחַיּוֹת עֲרוּגוֹת.

וּפְרָשֶׁךְ מֵאֲדָבְךָ.

שִׁשְׁרוּ לָךְ שִׁיר הַשִּׁירִים-בְּפִטְרִישִׁים

וּמַעֲדָרִים עֲזָרִים עַל יָדְךָ

וּמַחְרִישִׁים.

וְעַל בָּמוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְהַכְרֵמָל

וְעַל הַחֹלּוֹת הַמְּזֻהָבִים

אַתֶּם מַטְהָרִים וּמַתְקִינִים וּמְכַבְּדִים —

וּמְקַרִּיבִים.

מאין עוזר ...

באין עוזר וגואל ומסוכך,
אם לא מפקד, ירושלים,
ואי דרך קצרה וקרובה מזו שמתוכך
לשמים?

בְּעֶמְדִי עַל כָּל הָרָבֶךְ וּבְהִרְיָמִי
אֶזְרָעִי, אִם רֹאשִׁי —
אֲנֵשׁ שְׂחָקִים, וְעַמִּי
אֱלֹהֵי-קְדוּשָׁה.

מִתְחַמֵּי אֵין צַל, וּמִלְמַעְלָה אֵין עֲנָגָה,
וְאֵין בּוֹדֵלֶת בֵּינִי וּבֵין שְׂחָקֶךָ,
וְנִפְשִׁי עוֹלָה שְׂמִימָה בְּתַפְלָה וּרְנָנָה
עִם תַּמְרוֹת אֲבִקֶּךָ.

הערי עלי, ירושלים, משקמך

ערי עלי, ירושלים, משקמך ומשלומך.
אשר אלך

יומם בין נהר ונהר יומך.
ולילה בין שחר ויר לילה.

שבציני, ירושלים, בין עמך עם יתרך
ואעבדה לך כל הימים.
והתגונן בתוך מלאת בתרך
עוד אחד השקמים.

צויני, ירושלים, ומלאתי כל שליחות באמונה.
משבתי בתוכך, או על סף שעריך.
ואם מרמני מי נשוא לקדושה —
אשרתך בעברך ונערך.

קרביני, ירושלים, אל כסא יוצרך וכסאך.
ואם הרשיתיני, כי אשתחנה
רגע לסניך — ואשיתך
לנצח לי סמל רעות ואהבה ואחנה.

מעל הר הצופים

אֵיתִי אֶת יְרוּשָׁלַיִם מֵעַל הָר הַצּוֹפִים
וְהִיא שְׁלֵמָה וְכָלֶיָּהּ.
קִמְנָה אֶךְ אֵין לָהּ סוּפִים.
וּמִתְכַּנְּסֶת וְאֵינָה מִתְכַּנְּסֶת בְּגִבּוֹלָהּ.

מִזְרָחָהּ.

עֲמוּפִים לָבֶן וְתַכְלֶת
מִכְהֻנִּים הָרִי יְהוּדָה, וְדִמוּמֵי קוֹל מִהַרְהָרִים בִּרְכָה.
וּמַעְלֵי אֶד מִקְטִירִים סִמְמָנֵי הַשְּׁחֵלֶת.

מַעֲרָבָהּ מִשְׁתַּרְע מְדַבֵּר הַשְּׁמָמָה.
וְהוּא חֲדָנְנִי וְגַם מִתְהַפֵּף בְּגִנְנֵי.
וְהִדְמָמָה, זֹאת הִדְמָמָה
שֶׁל עוֹלָם גָּלוּם עִם אֵיזוֹ וְאַבְנֵיזוֹ.

וְעַל הַנִּבְעוֹת וְהַנִּמְמוֹת
עוֹד לֹחֲשׁוֹת גְּחָלִים.
וּבְאֵלֵי הַמּוֹנֵמֵר מִתְנַמֵּר שֵׁם בֵּין הַשְּׁמָמוֹת
מִהִבְהוֹב גְּחָלֵי שָׁמֶשׁ עַל מַחְתּוֹת הַעֲלָלִים.

והיה לי כל ירושלים
בגחלת אחת, הנשמרת
על המזבח, ובאו והיטיבוה במלקחים,
ולקחו ממנה רצפה כל לאום וכל משמרת.

וכל העם המגון מהלך מקמרון לקמרון
ומעזרה לעזרה,
בשפניו למקום אחד, למקום הארון —
הקדרה.

קובות ירושלים

קובות ירושלים אפורות ומאבקות.
ביום שם רובץ חשף, בלילה אין הדלקות.

בבנות משפחה אחת בלן שוכנות יחד.
בעדר זה של רחלים מצטפפות מפחד.

קובות ירושלים — בבבנים על פי מערות.
בגסו כל הפודות, קפאו על נסתרות.

יש נסתחת פתאום דלת אחת קטנה
ומונפת תיבה — ודבר לא נשמע.

קובות ירושלים העשויות חמר,
הנה נראות תמיד מזבח או אלמיקר.

ואם בערב יופע שמה סב-ערבי,
והיתה לו הדמות של כהן, או של נביא.

במערת ירמיהו

הנה מערת

! הקובות.

אשר לירמיהו.

מקרת

הקורות הרמובות

עצמותי כי רחפו ורהו.

ומדודים

אז היו מצעדי.

וקצובות

נשימותי, אף הדי הכתלים המרוזים

ענוני על פחדי

עצובות.

ונמפים עכורים

ודלוחים

השירה התקרה אל קרקע המערה.

הקשבתני בנפילה של דמעי תמרורים.

השפוכים

בהלקח ירמיהו חצר המערה.

נִשְׁתִּי אֶל קוֹבַת הַבּוֹר הַמִּשְׁחִירָה.

וּבְמָרָם לָרֶדֶת

בָּה חֶרֶשׁ —

יָד עֲרִבָה

מִגִּידָה.

תִּבְקָה בִּי נָרִשׁ.

מי השלח

בדרום ירושלים.
מול כפר השלח

יש נקרה פולחת
לב אחד הצוקים.
בנקרה שם ולאט
לאט השלוח.
וצרים גבולותיו
ורציו רתוקים.

מאן מוצאם
ולחין חרומי.
הוגאו המים.
אם תלו עד תמס?
שעתים ביום יש
והמה ידמו.
ועמרו מלכת
ופסק ומזומם.

יש אומרים זה אוצר

באדמת אבנים,

מאז ירושלים

הטמינה ונגזה.

בערבי שבתות

כאן באים תימנים,

מטבילים גופיהם

השחומים מברונזה.

עם שקיעה בירושלים

את לא היתה

שמש שמרמת

ירושלים שלחה שרפי פרידה ביתה

בטרום עממה ותמת.

אף לא השתפך על ההרים יגון בת ציון שנתארמלה

ממשיחה-דודה-מלכה.

זהיא בדרך שבילים בודדים אל פרמה לה

נסמלקה

לצקת שיחה

אל פוס של כל ענבה.

זאת לא היתה שקיעה. זאת היתה זריחה. פריחה

עם כל המרדות והמתיקות והענוה

וההשתוממות המ'שכרת, אשר ישאב הרט

ציר אמן

ממזג תכלת, נרד,

חכליל וארזמן

שֶׁל הַנוֹף וְשֶׁל מִסְגָּרָתוֹ.
זֶה הָיָה רֵיחַ גִּנִּים, בְּרוּיָה יְיֹנֹת, זֵלֶזֶל בְּשָׂמִים
מֵאֲגָרֵט הַמְתַּלְפֵּד וּמִשְׁתַּלְהֵב — וּמִשְׁבָּרָתוֹ
פְּתָאם יָד שֶׁל קֶסָמִים

וְשׁוֹפְכָתוֹ, וְהָיָה הַשְׂרָפָה
בְּחִיקָה
שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם, הַמֵּאֲבָקָה וְהַעֲפֹפָה
וְהַרְיָקָה.

זֹאת הָיְתָה שְׂרַפַּת כָּל הַזֶּעַם וְכָל הַצֶּעַר
וְהַנִּקְמָה,
נִקְמַת אָב וְאִם וְנָעַר,
אֲשֶׁר מִדָּמָם רוּחָהּ הִאֲדָמָה.

זֹאת הָיְתָה שְׂרַפַּת הָעֲנוּיִים
שֶׁל בֶּן תַּרְדִּיּוֹן, אֲשֶׁר לָמַד קְהִלָּה רַבָּה
וּשְׂרַפְיָהוּ בֶסֶסֶר תּוֹרָה וּבִסְפוּגֵי צֶמֶר שְׂרוּיִים
לְעֵינֵי בָתוֹ הַצְנֻחֹת: בְּכֶף אֶרְאֵה, אָבִיא.

זֹאת הָיְתָה שְׂרַפַּת כָּל הַשְּׂתוֹת
וְכָל הַשְּׁעָרִים,
אֲשֶׁר טָעָה בָּהֶם הַמְּקוֹנֵן בַּעֲלֹתוֹ מִשְׁנֵתוֹת
וְאָמַר: וְדֹאֵי שָׁם יִשְׂרָאֵל מִקְרִיב פָּרִים.

זֶה הָיָה אַחֲרָיון יוֹמוֹ, פְּרִידַת־לֶכֶת
מֵעַם הַבַּיִת וּמֵעַם הַחוּמָה,
אַחֲרֵי אֲשֶׁר שָׁלְמָה מְלָאכָתָהּ
חַיִּיו — זֹאת הָיְתָה תְּבוּסַת שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁלִּשְׁלֹמֹה.

זֹאת בָּעָרוֹ הָרְנוֹת וְהַתְּפִלּוֹת וְהַשִּׁירוֹת
עַל כָּל הַתְּרוֹמוֹת וְהַתְּנוּפוֹת,
אֲשֶׁר הִנִּיף עִם הַבְּחִירוֹת
עִם כָּל הַתְּקוּפוֹת.

זֹאת לֹא הָיְתָה שְׂקִיעָה. זֹאת יָקְרוּ כָּל הַנְּעִים וְהַכְּרָמִים
מִהִשְׁתַּפְּכוֹת לֵב הָאֵמָה וְהַדְּלָקָת כָּל מַאֲוִיָּם.
זֹאת הָיְתָה אִזּוֹ בְּגִדְלֵי הַיָּמִים,
בְּעֶמְדֵי עִם הַשְׂקִיעָה בִּירוּשָׁלַם.

הָרִי יְרוּשָׁלַיִם

הָרִי יְרוּשָׁלַיִם
הַתְּחַרְרִים.

אֲשֶׁר בְּסַסְסָם עָלֵיהֶם צִלְי עֶרְבִים —
וְהַתְּנַמְרוּ עִם עוֹר הַנְּמָרִים.

הָרִי הַיְשִׁימוֹן.

אֲשֶׁר בְּהִשְׁתַּפֵּךְ עָלֵיהֶם הָאֶדָם
לְבִקְרִים — וְהוֹרִידָה כָּל אֶבֶן בְּרִמּוֹן
עַל הַכְּרָמֶל, וּבִעֲדָה כָּאֶדָם.

הָרִי מוֹלְדָת.

הַר הַצּוֹפִים וְהַר הַחַיִּים.

אֲשֶׁר בְּרָדָת

הַלְּיָלָה — וְהָיוּ הָרִים-פְּגָרִים, הָרִים-מָתִים.

וּבְרָדָת הַלְּיָלָה, הָאֵם לֹא לָבִיא

מִזֶּנֶק אֲלֵיכֶם מִמֶּדְבַּר הַשְּׁמָמָה.

וְאֵם לֹא נָבִיא

יִשְׁאָג שֵׁם עַל יְרוּשָׁלַיִם הַנֶּאֱשָׁמָה?

רִיא

או האם לא
המקונן מעגות
עולה מכפרו קרוש לב ושמלה
לבבות החומות והשתות?

הוי הקרים הממלאים
ברזל ונחשת, האם לא מכבים
מתקדלים בכם וקנאים
לא תעקו העירה בדרגות ובשלבים?

הוי הקרים החשופים והקרועים
האם תתנברו אלי,
אשר לא מעליכם גלשו המבשרים, השלוחים
בשם אדוני?

סמאיני, שמש :

סמאיני, שמש ירושלים,
ובבותי

הובישי, לכל אראה בערית הסלעים,
שבנחלת אבותי.

הפיני, שמש ירושלים, בשרב,
ובממות

אתגולל בזבול אלהי ועריו,
מדות עם השממות.

המיתיני לעיני עמי בעצם העדרים,
וגלותי

את התרפה מעל ירושלים
אם לא בחיי — במותי.

עם כל אבן

עם כל אבן מתגולגלת שימוני בפרצה
וחזקוני במקבות.

אולי אכפר פני מולדתי, ונרצה
עון העם, אשר לא סתם התרבות.

מה טוב וידעתי, כי אבן אני בכל אבני ירושלים,
ומה אשרמי בהתקשר עצמותי עם החומה,
למה ידל גופי מנפשי, אשר בארצות החיים
הלכה עם האמה, שמיה, אם תהומה.

קחוני עם האבן הירושלמית ושימוני בכתלים
וטוחו עלי טיח.
ומחומת הקור ורננו עצמותי הכלים
לקראת המשיח.

אֵדָה, מְשִׁיחַ

שִׁיחַ בֶּן דָּוִד,
אֵדָה, מְשִׁיחַ?

כִּי נוֹגֶה עִם צִיּוֹן, וְכָבֵד
הָאֵבֶל, בְּכַזְבוֹ הַשָּׁמַיִם אֶת אוֹרָה עַל צַחִית.

וִירוּשָׁלַיִם הַשְׁתַּמְקָה
נִתְּנָה בֵּין מְרוֹחִים בְּבַצִּינֹק,
וְרֵיחַ הַבְּשָׁמִים וְצַחֲנַת הַגְּבִינָה הַמַּחְנִיקָה
מַעֲלָה הָרוּכֵל עִם גְּלוּמֵי הַנֶּרְגִּילָה, שְׁיִינָק.
וּבְמִוֶּרֶד הַמַּעֲלֹת עַל יַד הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי,
שֵׁם שְׁתָּה
לְהַר הַבַּיִת — עָרְבִי
בְּרַסְתָּנִי, פּוֹרֵק מַעַל חֲמוּרוֹ אֶת בְּלוֹיֵי סֶמֶרְמוּטִיו.

אם אין מזבח

אם אין מזבח — על כל גבעה שוממה
אקריב מנחתִי.
ואם שקט בעיר ושנתה נעמה —
והחרידתי אנחתִי.

אם אין מקדש — אז אֶזְעַז
את קרנות החומה הפרועה.
ואם אין מים מהורים, אשר אֶזָּה
על ירושלים — אֶזָּה מים קרקסתי המחוּצָה.
ואם אין נביא וכהן — ותפשתי כל מצורע.
אם שקרן, או מדית.
ואמרתִי: האם לא אֶתָּה הוא, שלף וקרא
משיח?

על סלעי יהודה

ס על סלעי יהודה אתה הלך כל ימי
קשים הם מקלט סמני סנדלי.
ואם על החולות נקרים רשומי פעמי —
ובכרום הרוחות, ולא ישתנה טבע ארצי בגללי.

ואם כדוד אזמרי, ובאה השאגה
של הים, הפועם על מולדתי המצודה
והחרושה זמרת, ועד שלא ישקט ורגע,
לא ישמע קולי מתוך הסערה.

ואם אזעק לאלהים על עלבוני ויפוירי —
אין עוני.

ואף לא יבואו לנחמני ידידי נעורי,
כי איוב אינני, אף כי כמוהו כמוני.

רק מי שילך כחם היום בצדדים
לבית לחם, או ליריחו —
וראה אדם יחיד, משתטח על הרי ירושלים,
מתחנניו צלו, ובלבו הגינו ושיחו.

חברונה

בדרך של מעלות ומורדות מירושלים חברונה
ערביות מצמקות תשאנה על ראשן

סליהן הידלים;

ועל שדות חרוכים מחרב ערב תרעה צאנה.
וממשכות מקשקש ענבלן של אורחת הגמלים.

ובאפסר, המקשר את כל הגמלת מצואר אל צואר.
ערבי מנהג בבדתו לפנען.

ובהברך הנדג את גמלו האחר לנחת ממעבר למעבר.
אז יברכו כלם ותחמידם ורגליהם משתברות
מפכד הטען.

ויש, אשר פתאום חנקו בדואים ממחבא ההרים,
ותמדה האורחה ושרבב כל גמל צוארו בשאלה:
הוי למה הללו על פנפי סוסייהם פרוחות נמחרים,
האם לא יגיעו גם רגלי חברונה, בטרם רד לילה?

תמוז

ברוך אתה, יום תמוז, הבורר כבד'שן
על אדמת האבות,
הנותן לתאנה ולתמרה את דב'שן,
ומשפר ענבות.

וברוך אתה, ליל תמוז, העונן והמצנן
את אדני הענבר, הנפף והברקת
בכרמן, או במנאן,
ורוחץ במל את התנובה המאבקת.

וברוך אתה, השחק, המשיר בדממה
על ראשי כוכבים,
עת לאור הנרץ אני שוכב בגממה
תחת הנפך, וכולע בבורי ענבים.

חמסין בשמרון

עם בָּקָר מִן הַמִּדְבָּר וְחֵלּוֹ הַחֲמִסִּינִים
בְּזֶחֶל דְּרַקוּנִים.

בְּשָׁמִים עֲמֻדָּה שְׁמֵשׁ-צִינִים
וְצִחִיּוֹן כְּבֹד לְחֹף אֲדַמַּת הַשְּׁמֵרוֹנִים.

כִּסּוּר אֶחָד וּבְאֶבֶן קְלוּיָה אֶחָת
הַכְרָמֶל נִתְּלָה בֵּין כְּחוֹל הַיָּם וּתְכֵלֶת הַשָּׁמַיִם.
וְנֶגֶד שְׁמֵשׁהּ הַתְּגוּלָּלָה בְּאַבְקָה כָּל מִשְׁפַּחַת
כְּפִיּוֹ הַמְּצוֹרְעִים.

לְשׁוֹנוֹת לֶהֱב וְרַבּוּבֵי רוּחִים
וְעֵקְצֵי צִרְעוֹת וַיִּתְּוִשִׁים.
קוֹדְחִים, חוֹתְכִים —
זְרוּ אֵשׁ עַל פְּצָעֵי שְׁמֵרוֹן הָאֲנִישִׁים.

מִתָּה שְׁאֵרִית צֶמַח וְתִמְרָה מֵעַל צִחִית רֶגֶב
שְׁלָחָה בַּפּוֹת צִנוּמוֹת וַיִּשְׁחָתֶן
בְּרַחֲמִים כְּלָפִי חֶרְמוֹן, הַמְּבַהִיק לָהּ בְּשִׁלְגִי
וּמִתְחַל בָּהּ הַתּוֹלִי שָׁמֶן.

אכולת עלים וראשה
מפה חם, וכלה נשוכה, צרומה —
מתחת גדר עמדה תאנת-חיה, קדושה
וצרומה.

עצו של חנינא מצען עוד שרשיו העמקים
אף פניו היו צרובים,
ובשרפת דממה, נוצצים ומרוקים
כצפעים שחורים, נשרו רמתי החרובים.
מושבות שמרון שלחו שבילים סלולים
בלשונות פיות דלולים וחרובים
ללקק מי הנם, אף מי הנם הכחלים
היו מלוחים.

הוי הנחמי, שמרון קטנה:
מן העמק אראה עולה זקן ועל ידו נער
לצפר מעל הכרמל, שמא קדם זמנה
עלתה עב מים ועמה סער.

אהבתי את העולם

אהבתי את העולם, והוא היום עולמי:
שדי, ישו והמשלמי,
מעולם לא התרתם דמי,
לא, לא, אף לא מאז, אף לא בימי
סלה.

אשור, מואב, רומא — אם הם תלני?
ובטנם גפץ בנור לא קצצתם את אליוני,
ובעוד על גג מקדשי דומים כל בני יוני, —
לא סחפתם בני
בבלה.

ואים זקני עמי, ויקרי ירושלים,
ששמרו על הירשה — אים?
ישתלחב נא מאוי עם מאוים,
בי ארץ קמנה יש, שפיני ותורתו־חיים
לפה לה.

וַיֹּאמֶר נָא בַּמְדִּינוֹת, אִם יִשְׁאַל וְאִם לֹא יִשְׁאַל:
לִי אֶרֶץ קַמְנָה יֵשׁ וְעוֹד: גַּם לִי, גַּם לָהּ אֵל,
וְאֵל שֶׁנִּפְשׁוּ עֵינֶיהָ מִהַגָּאֵל,
וְאֵל כָּל גֵּיא מַעַל הַרְרֵי יִשְׂרָאֵל —
אֶרְאֶלֶה.

אָנוּ... ♦♦♦

ס נו — מִזְרַע מֹשֶׁה אָנוּ, מְחוֹצְבֵי לַחַיִּים חַיִּים,
אֲשֶׁר בְּלֵב נְשָׁקֵעַם וּבָדָם נִשְׁבָּעִם;

וְאִם בָּאז הָיִיתָם —

נִנְפָצִים לֹא אֶל סְלָעִים, אֶל בּוֹגְרֵי עֵם נִנְפָצִים.

אָנוּ — מִזְרַע דָּוִד אָנוּ, מִמְּלָכוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל,

אֱלִי־נִיר־דָּר נִקְצָץ מִשִּׁיר אֶת שִׁירַת בָּבֶל;

הָאֵין מִדּוֹד זָרֵעַ,

אֲשֶׁר אֶת אַחֲזָב נִמְלִיךְ, אוֹ נֹאחֵב אֶת אֲזִבָּל?

אָנוּ — מִבְּנֵי עֲקִיבָא אָנוּ, וּמִסְרָקוֹת הַבְּרָזֶל

לֹא יַעֲבִירוּנוּ אֶל הַבָּעַל;

מִתּוֹךְ עֲנֻי־מָוֶת מִתּוֹךְ עֲנָן מִזְבָּחוֹת

נִקְדָּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם בִּקְרִיאָתָהּ: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל!"

הַרִיד וּשְׁעָרֶיךָ...

עַל הַרִיד
עוֹד מִתְפַּלְשִׁים לַוַּחֲזוֹת סְדוּקִים;

אֶךְ בְּשַׁעְרֶיךָ
שׁוֹב תִּינוּקוֹת פּוֹסְקִים פֶּסוּקִים.

עַל הַרִיד
סְמָלֵי דוֹרוֹת, אֲבוֹת שְׁתוּקִים;
אֶךְ בְּשַׁעְרֶיךָ
שׁוֹב מִתְקַהֲלִים פְּרוֹשִׁים, צְדוּקִים.

עַל הַרִיד
קְדוּשֵׁי אִמָּה שְׂרוּפִים, סְדוּקִים.
אֶךְ בְּשַׁעְרֶיךָ
כָּל הַדִּינִים לָנוּ מִתוֹקִים.

* ארבעת השירים האחרונים כתובים מלרע וספרדית, כמקובל בארץ-ישראל.

החולות, הסלעים, הצנינים...

חולות, החולות, החולות המיננים,
שלחנות הזקב עם תם כל החנים,
אין ברכות, אין פרות לא בשלים, לא פנים,
וחמורים נוערים ויזנים שם מהנים,
וכלבים — משתגשים.

הסלעים, הסלעים לשחקים מזדקרים,
שזרועי תחבוקם ועוד הם מתנבקים,
ובאו ערבים ושחרים ומשקרים
פרצופי הפגרים שלל צבעים המשקרים —
ומשקרים.

הצנינים, הצנינים, כל צנינים וחוחים
כל דרךן וקקטוס מאלי נוחחים.
ועוברים הדורות ופזרשים ובוכים,
וענו לעמתם הרוחות הגוחים —
ומוחים...

ארבעתנו

בלילה ארצי ואף מומית.
עצין דרךן וגם דמומית.
וסמל לה — זו שולמית.
גם היא שמשית, גם היא ומית.
ואור שמשה מהנה, ממית.
כלה סתורה, סתורה שמית.

וכך שפתי — כל הפכים,
שפת קנאים וסלחים,
תהומות, רמות ואין שטחים.
ישרף האש וצרב קרחים
ומזמורים של מלאכים
ושל שטנים, — בה מתאחים.

וכך עמי, עם הנחודים,
המתאבק עם נגודים,
עליו שלגים, מתקמו אודים,
ולא ימערד של פי חודים.

ובכל תקופות וייעודים —
לו שיר אחד, שיר יחידים.

ובין כלם יש עוד אחד,
שבו מברק מזגם החד
של השלישה, חיים לעד:
פימן עברי, שוכן בדר
בזבול השליש, ולא נסלאת,
שהוא שבים ואין מסלם.

שיר של שולמית

מח טוב, נעים
בעל נעים.

בעל צאליים,
כי שיר אנשים
במנענעים
ובצלצלים.

מראש ארמון,
שלני חרמון
של נפתלי,
אל חוף הנרי,
אל נוף הרי
נשקפת לי.

שמח אדלי,
הן צדלי
אל מול עמית,
רעננה

ברכת גנה
של שולמית.

סל תלולים,
גל על גל עם
פעמונים:
דם עם חלב,
תכליל הקלה
של רמונים.

גבישי עיני
ברוך שין חי
בבין ברמים,
הוא רד על פי,
נשמת אפי
הקטר בשמים.

קצובות שני,
ענק פניני —
חוטיו שנים.

באגן יחד

גלילי ירדי
שמי שכלי
משדי ציון —
אל שמלך
ושדלך
בעקבות הצאן.

שדי-סלי,
שני מגדלי,
תאי יונים,
מעל גגם
הומה געגועם,
אף סואנים.

סלי-שדי,
גרגי שדי,
הרי שקדים,
מה איה, מה איה,
אבני הצעף —
תמור אדים.

היכלי שנהב,
קמורי זקב
גולות ברפי

רלא

ושם הרוד
ממרום גלעד —
ורד אל גיא.

לבנת שלגים,
ושרך פרגים
על אש חולות,
אור שחור אני,
צור מור גני
עם אישכולות.

תנובות דגן
נתנו ריחן,
בשל פרן,
ובצל צאלים
שיר עלעלים
לאפריון.

והיה כי אעלה לגרדום
 הוי, על מה אורבת את לצעדי תמיד
 אני הוא הגבר
 רוח ננעה בשפתי

ב

רשת של לבנת הסהר צדתני
 היה העולם משוטף אפלולית
 המעלות הרועדות תחת כף רגלי
 אהבתי בטרם עלותי יצועי
 כחצות לילה תמול קראתי
 דממת הליל מתרקמה לטלית
 הבה אספר לך דברים נסתרים
 אהבתי את חצאי הדברים

ג

שנים גורלות נשאתי
 אלהים, את צרור המפתחות
 והיה בבוא הערבים הנונים
 החצו, אני מובל לגרדם
 הוי, לבי מנבא לי
 הדליקו נברשות הנרות השחורים
 עקיבא, את שמך נשאתי
 לא מקונן ולא מוכיח
 חמאת דורי הקיאתני
 האש ששלחה באהליכם
 הם עוטפים אדרת הנביאים
 ובראש כל חוצות
 חי אני, אם לא הייתם לזרא
 מעצמי לא באתי אליהם

二

[illegible]

בשעריך מולדתי

[illegible]

[illegible]

